Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Delavigne, Casimir.; fordansket af Steen Bille, efter Casimir Delavignes franske Original L'école des vieillards ; udgiven af Ferdinand Printzlau.
Titel | Title:	Oldingen som Ægtemand : Comedie i 5 Acter
Alternativ titel | Alternative title:	L'école des vieillards.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : Jens Hostrup Schultz, 1826
Fysiske størrelse | Physical extent:	128 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at krediterere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

R. C. Delavigne

Elbingen Jan

Ostmand.

1826.

56,- 197 - 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 01502 0

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Oldingen som Ægtemand

Comedie i fem Acter,

fordanſket

af

Steen Bille,

efter

Caſimir Delavignes franſke Orginal l'école des viellards.

Udgiven af Ferdinand Printzlau.

Kjøbenhavn,

Trykt hos Directeur Jens Hoſtrup Schultz,
Kongelig og Univerſitets-Bogtrykker.

1826.

BIBLIOTHECA REGIA
BORUSSICA

Oldingen som Ægtemand.

Personerne.

Danville, rig Privatmand.

Hortense, hans Kone.

Madam Sinclair, hendes Bedstemoder.

Bonnard, Casserer, Danvilles Ven.

Valentin, gammel Tiener hos Danville.

Hertugen, af Elmar.

Tienere hos Danville.

Scenen er i Paris i Danvilles Huus, Hertugen af Elmars Hotel.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Act.

Første Scene.

Danville. Bonnard.

Bonnard.

Hvad jeg mig føler glad ved dette Møde,
Jeg atter favne kan min Ungdoms Ven!

Danville.

Heel seent i Gaar jeg kom, men skrev dog strax —

Bonnard.

Danville, gamle Ven!

Danville.

Tro Kammerat!
Men hør Bonnard — jeg i Paris mig agter
At sætte ned, for der at boe og bygge. —

Bonnard.

Oh bah! — Du spøger?

Danville.

Nei det er mit Alvor.

Bonnard.

Men dog jeg ei din Aarsag kan begribe,
Du eier Huus og Gaard i Havre Bye,
Du der er født, og gammel Sømand, du
Dig stedse fryded ved dit Element,
Der bragte Velstand dig og dine Fædre:
Har du da nu forandret dine Tanker?

Danville.

Jeg?

Min Vugge Havre er, en herlig Bye —
En deilig frugtbar Egn, en prægtig Himmel —
Indvaanerne de bedste Folk af Verden —
Og en Beliggenhed! — i Frankrig vist
Jeg aldrig Mage saae. —

Bonnard.

Men hvi da flytte?

Danville.

Ja hør min Ven, det var just det, hvorom
Jeg egentlig dig vilde underholde —
Men lov først at — du ei vil lee mig ud!

Bonnard.

Bah Snak! hvi skulde jeg vel lee? lad høre!

Danville.

Jeg har — —

Bonnard.

Hvad har du?

Danville.

Jeg har giftet mig. —

Bonnard.

Jeg af din Mine burde giættet det; —
For anden Gang?!

Danville.

Jeg kieded mig alene.

Bonnard.

Paa tredsindstyve Aar?

Danville.

En prægtig Alder.

Bonnard.

Og ei engang at lade mig det vide?

Danville.

Jo vist, for at du kunde have havt
En aaben Skranke for dit muntre Lune. — —

Bonnard.

Din Kone i det mindste vel kan tælle
De fyrgetyve Aar vel maalt?

Danville.

End ei.

Bonnard.

Men tred've i det mindste?

Danville.

Heller ikke.

Bonnard.

Hvor gammel er hun da?

Danville.

Bonnard, min Ven —
— Hun er elskværdig — ja, en saadan Ynde
Du aldrig skued før — Et Hoved, Hierte —
Jeg føler Ungdoms Kraft ved Tanken blot!
Ved hendes Moders Død, Hortenses Fader
Har i Vestindien sin Lykke søgt; —
Hun bleven var tilbage, leved eensomt
Hos en Frue Sinclair, hendes Bedstemoder;
En munter gammel Kone, god i Grunden,
Som holder af at lee, og trods sin Alder,
I Verdens Glæder tager gierne Deel.
Hun i sin Datter seer en Guddom fast,
Og deri — troer jeg næsten hun har Ret —
Ja bedste Ven, du aldrig hendes Lige
Før skuet har — Hortense er et Mynster
Paa Yndighed, og jeg tilbeder hende.

Jeg kom der stundom, kom saa oftere,
Jeg kom der alle Dage — kort jeg talte
Om Kiærlighed, og vovede at beile,
Endskiøndt med Skiælven, thi jeg frygtede —
Og vel ei uden Grund — en skarp Examen.
Men nei! — Hortense var taknemmelig;
Hun lukked Øiet for mit sølvgraa Haar,
Hun agted mig — hun havde Venskab for mig,
Og hvorfor ei — hun elsked mig igien.
Mit Efteraar, med Vaarens Grønt sig smykked.
Vi Bryllup holdt — den gamle Bedstemoder,
Der havde Afskye for at leve ene,
Jeg tog til mig. — Af hende lærte jeg,
At deres Ønske var at see Paris.
Da Havres Luft Hortense usund var,
Jeg nødte dem at reise — en Forretning
I tvende Maaneder mig holdt tilbage,
Til megen Ærgrelse for os — I Gaar
Jeg neppe fik, et Øieblik lidt Tid
At see Hortense. Adgangskaart hun havde
Til Skuespil ved Hoffet — Aldrig jeg,
Naturligviis, den mindste Hindring sætter
For hendes Glæder — skiøndt hun bød sig selv
At blive hiemme — Men det var jo Synd;
Og jeg imidlertid har moret mig,
Med at besee mit prægtige Hotel. —

Bonnard.

Du Hertugen af Elmars sige vil?

Danville.

Det er min Vært.

Bonnard.

Hans Onkel er en Maaned
I Miniſteriet. Jeg kiender ham,
Thi det Diſtrict jeg er Casſerer for,
Er juſt i det Departement, hvor han
Er Chef, og General Finantz-Beſtyrer.
Det er en ſmuk, og fiin og mægtig Herre;
En Mand i Velten. —

Danville.

Saa? — her under mig
Han har paa første Sal en ſkiønne Bopæl;
Men tal — for mig er anden Sal ei ilde?

Bonnard.

Det er et Slot min gode Ven — Guds Død!
For al den Pragt — da jeg kom ind, jeg havde
Nær dig tiltalt, ſom Fyrſte eller Høihed.
Men ſiig mig dog — din Søn, hvor gaaer det ham?

Danville.

Fra Nytaar ſidſte Vinter, har min Søn
Sin Husholdning for ſig — Min Kone er
Vel yngre tre til fire Aar end hans;
De kunde ikke enes — for at holde
I Huſet Orden, maa Beſtyrelſen
Samdrægtig være — Her befaled hver
Paa ſin Maneer — det gik ei an.
Hortenſe el — jeg elſker meget Verden,
Min Søn ſeer i et ſtille Liv ſin Glæde;
Saa var det bedre at vi ſkiltes — Jeg
Ham agter, elſker ſtedſe ſaare høit. —

Bonnard.

Ja godt, men ei du ſeer ham meer min Ven;
Du i hans vanſkelige Stand ham raaded,

Og nu du kan med roligt Die skue,
I Handelens uvisse Lotterie,
Din Søns besværlig samlede Formue?
Nei du har Uret havt, ham at forlade.
Men hør: jeg kiender just en Søn som din,
En Fader, just som du, har ladet
Foruden Raad og uden Støtte sidde,
Han har forregnet sig — Tom er hans Kasse,
Det er Termin, og han kan ei betale.
Jeg for at redde ham behøver Penge —
Han burde først vel tale til sin Fader,
Men, da uenige de ere, han
Har bedet mig derom — Jeg vil behøve
Tituſind Frank — vil du mig laane dem?

Danville.

Du derom bør dig til min Kone vende;
Hun min Casserer er.

Bonnard.

Det kan jeg lide —
Du i den store Tone prægtig taler.
Din Kone?! Ak min Ven, hvad har din Smag
Sig brat forandret, siden sidst vi skiltes!
Da du paa Landet sysled med din Ager,
Og fryded dig ved dine Æbletræer
Som dine Fædre planted — Op med Solen,
Du plagedes saa smaat af Sparsomheds
Aarvaagne Geist, der drev dig munter om
I hver en Krog, i hver en Vraae paa Godset.
Du skiælvede ved Tanken om Visiter,
At skyde Agerhøns din Stolthed var,
Din Glæde, naar om Aft'nen ved Kaminen,

Du saae dem stegte paa det lille Bord,
Naar først du i Piket mig havde slaaet.
Nu er du fornem, — du i Luxus svømmer; —
En Sveitzer med en Stok din Dør bevogter;
Og hvorfor al den Stads? — fordi din Kone,
Din Kone, ikke du, det vil saa have. —

Danville.

Hortense — hun mig lader ene raade.
Men hun har en Idee som hover mig.
Naar man er rig, som jeg i Grunden er,
Saa, uden just at giøre Paastand paa
Den første Rang, man i Paris, ret gierne
Kan tiene Landet i en anseet Post.
Jeg finder hendes Haab er ei ugrundet,
Og takker hende til for hendes Iver —
Hvad synes du?

Bonnard.

Slet intet. —

Danville.

Tal oprigtigt —

Bonnard.

Naar noget giøres skal, jeg siger gierne
Min Mening frit derom. Men er det giort,
Jeg finder mageligst, at lade som
Jeg havde fundet det fortreffeligt —
Men hør: du veed Paris er fuld af Venner,
Som troe det Pligt, at koble sammen Folk;
En Saadan havde fundet mig en Pige;
Elskværdig, god, der talte som en Bog,
Beslægtet nær med en Ministers Fætter:
De Herrer syntes hun var skabt for mig.
Nu vel — hun Kurven fik. —

Danville.

Hvorfor da det?

Bonnard.

Og hun er smuk og i sin Ungdoms Glands.

Danville.

Saameget desto bedre. Og hvad Tid
Blev det at være ung, for dig en Feil?

Bonnard.

Den Tid jeg følte at jeg selv blev gammel.
For vel med mig at leve, maatte nu
Min Kone være af en moden Alder,
Og da en saadan just ei frister mig,
Og jeg end mindre friste kan en Ung,
Jeg finder raadeligst at blive ugift.
Min Pebersvendestand jeg finder prægtig,
Hos mig den vorden er en sand Natur,
Og ganske vist jeg dør en Pebersvend,
Som jeg i tresindstyve Aar har levet.

Danville.

Ei kiender du Samlivets søde Glæder!

Bonnard.

Ei heller kiender jeg dets bittre Sorger!
Mens Ægtemanden viser mig sin Glæde,
Ved Børnekredsens vilde Munterhed —
Og plages hemmelig ved Tanken om,
At disse Børn opdrages skal og fødes, —
Mens riig, i femten sexten Aar han sparer,
Og samler til sin Froken Datters Medgift —
Mens plaget af Skinsyge, brat han blegner,
Fordi en Springfyr med sit Øieglas,
Hans Kone næsviis under Hatten kigger,

Mens han unyttigen sin Hierne plager,
Den Dyd at vogte, som alt fløiten er, —
Jeg lever rolig, munter uden Sorger. —
Jeg aldrig for min Kones Skyld, som vilde
Indtil den lyse Morgen dandse, gik
Blot et Minut for sildig i min Seng.
Jeg aldrig blev ved Nytaar overrasket,
Med Regninger paa Baand og Krep og Tyller.
Som Solens Gang min Udgivt regelmæssig,
Mig aldrig bragte til at speculere,
I Fonds af Laan paa tre og fem pro Cent;
Lad Coursen stige, falde, som den vil,
Jeg sover som en Steen, og vaagner glad.
Jeg spiser Klokken to, fordoier derved bedre,
Og fire Maaltider jeg gior som vore Fædre;
Er sulten jeg, jeg venter ikke paa,
Om Fruen pyntet er, og saa befaler;
Jeg hersker i mit Huus som en Despot,
Gaaer ud og kommer hiem naar bedst jeg lyster;
Jeg elsker, pleier mig, og kieler for mig.
Siig Ægtemænd, om eders smule Glæder,
Kan lignes ved min Uafhængighed?
Jeg vædder Nei! og vover frit at paastaae,
At ingen Kiøbmand nys baroniseret,
At ingen General der Seier vandt,
Ei Digter hvis Comedie Bifald fik,
Ei nogen Speculant paa Børsen heldig,
Er mere glad og lykkelig end jeg,
Om end han Keiser var, er ei han Ungkarl!

Danville.

Og derimod jeg paastaae tør, at aldrig

Paa Jorden nogen Stand saa herlig er,
Som Ægtemandens, der lang Tid begravet
I Enkestandens sørgelige Mørke,
Seer atter Lyset ved en Kones Side,
Han lever op igien, staaer ud af Graven;
Min Kone lyser op min Livets Aften;
Hun elsker, pleier mig, og kieler for mig.
Du skulde høre naar vi tale sammen;
Hun vist har Feil, men hvem har ikke det?
Du frygter mine Venner ei er hendes; —
Men jeg har mange flere nu end før.
Man smiler af, at hun Casserer er —
Jeg smiler med — desuden er jeg riig,
Og de Velgierninger i Løn hun øver,
Kan vel opveie hendes Baand og Stads.
Hortense heftig er — er jeg det ei?
Vi have stundom ueens Meninger,
Vi strides af og til; — men kun et Ord,
Og hendes Vrede strax har Vreden dæmpet.
Er ene jeg, hun iler til, og hun,
Naar jeg er træt, mig sødt forkorter Veien.
Har jeg min Podagra, hun mig beklager,
Hun lytter venlig til naar jeg fortæller,
Af hendes Ungdoms Skiønhed er jeg stolt,
Naar hendes Rosenkind og muntre Die,
Som Morgenstiernen smiler mig imøde,
Min Pande vorder glat for hele Dagen,
Jeg Gigten glemmer, og trods mine treds,
Vi elske os som var jeg tyve Aar.

Bonnard.

Ei hvilken Ild!

Danville.

Nu vil jeg festligholde
Den Dag, da jeg min trofast gamle Ven,
Igien har favnet efter flere Aar;
Vi klinke vil paa Ægtestandens Lykke.
Du stedse holder ved dit Aftensmaaltid?
Du hendes Godhed skal beundre, — thi,
Skiondt Aftensmaaltidet er brat forviist —
(Og mellem os jeg indseer ikke Grunden)
Jeg vil Hortense skal den Ære have,
At bringe atter det i Moden frem.
Ved Aftensbordet snakker man saa godt;
Imellem os to Gamle skal hun sidde —
Nu ret strax Hr. Casserer kommer hun,
Og naar du hende kiender, vil du ikke
Saa let mig svare Nei — ja, ja du smiler,
Pas paa, snart Turen er til dig — du bliver
Forelsket trods dit gamle stive Sind!

Anden Scene.

Valentin. De Forrige.

Danville.

Hvad er der Valentin, hvorfor saa vred?

Valentin.

Jeg vilde gierne tale lidt med Herren —
(til Bonnard.)
Ei! deres Tiener, Hr. Bonnard!

Danville.

Det er,
Du husker nok den gamle Sømand, som
Paa alle mine Reiser har mig fulgt.
Du indseer nok, at med hans Alder, jeg

Ham lader tiene kun som godt han lyster; —
Jeg fordrer intet, og han taler frit —
Du veed de gamle Sømænd —

Bonnard.

Du ei nødig
Undskyldning for din Godhed har at giøre.
Min Jomfrue ogsaa taler uden Omsvøb;
De begge have udtient, og en Karl
Som Rynker vundet har i Tieneſten,
Har vel lidt Ret at tale med i Huſet. —

Danville.

Hvad vil du da?

Valentin.

Jeg sagde dem det nok,
At De en Dag —

Danville.

Med den Begyndelſe
Han evig plager mig. —

Valentin.

Mens De var borte
Er foregaaet Ting —

Bonnard.

Farvel Danville!

Danville.

Hvorfor? nei bliv.

Bonnard.

Vogt dig, du dig udsætter.

Danville.

Hvad kan han vel fortælle? Naa lad høre —
Hvad er der da?

Valentin.

Der er, at Herrens Kone,
Er alt for ung for mig.

Danville.

Aa Passiar!

Valentin.

Nei det mit ramme Alvor er. Jeg maatte,
Skiønt heel ugierne, som Coureer til Hest,
Jo Reisen giøre foran hendes Chaise.
Naar lærte man at ride vel paa Søen?
Paa en forbandet Rosinante sad jeg,
Og skumpled blev, som i den spanske Søe;
Jeg saae hvert Øieblik min Hals i Fare,
Men Fruen skoggerloe for hvert et Hop!

Danville.

Og var du falden af, hun havde vist
Dig inderlig beklaget.

Valentin.

Meget naadigt!
Naar først jeg Been og Arme havde brækket.
Men da vi hertil kom, jeg andet fik
At tænke paa. — Krum danned sig min Ryg
I mange Aar ombord i deres Skibe,
Thi Bannierdækket var min Bopæl jo,
Rund-Troien var mit bedste Liberie,
Og Merse-Raaen var min Equipage.
Her nødte man mig smukt at trække paa
En Narredragt behængt med Sølvgaloner,
Og til Laquai man vilde mig dressere. —
Jeg heller Udkik tog paa Forrebramraae:
"Ret dig, og op med Hovedet, og hør,"
"Giør dit, giør dat, hvad han dog klodset er." —
Jeg bliver Død og Pine gal tilsidst,
Og heller jeg vil gaae igien tilsøes.

Bonnard.

Den stakkels Valentin.

Valentin.

Og saa har man
Mig skammelig behandlet med Karethen.

Bonnard.

Hvad? atter noget Nyt — Saa Hr. Danville
Gaaer ikke meer til Fods?

Danville.

Han drømmer jo.

Valentin.

Nei jeg desværre ganske vaagen er.
Vi have os en Equipage taget,
Og Fruen har befalet mig, der aldrig
I en Kareth har nogensinde siddet,
Bag paa at staae — er jeg vel hendes Nar?

Danville.

Ulykken er og stor. —

Valentin.

For stor for mig,
Og da jeg ikke vilde, hun mig giorde —

Danville.

Nu da? —

Valentin.

Til sin Løber —

Bonnard.

Hvad for noget?

Valentin.

Paa femten Aar, jeg løb trods nogen Dreng,
Men blive Løber paa sin gamle Alder!
Og saa en saadan Bye, den er for stor —
Ja Havre kunde staae i et Qvarteer

Alene, naar den trykket lidet blev.
Jeg løber om den hele lange Dag,
Fra Louvre Slot og til Chaussee d'Antin,
Og fra Marai til Faubourg St. Germain,
Fra Kielderen og op paa femte Sal;
Endnu igaar jeg maatte bringe Hielp — —

Danville (glad afbrydende.)

Og er ei stolt du af et saadant Ærind?

Valentin.

Stolt af at stige firsfindstyve Trin?
Og naar jeg kommer hiem, strax varte op;
Dineen varer til den mørke Aften —
Jo det er ingen Spøg, hvad det maae koste!

Bonnard.

Ei ei! saa skiønt fraværende, du giver
Dineer — Hillemænd!

Danville.

Det er kun Snak.

Valentin.

Jeg veed nok hvad jeg siger — gode Herre,
Hver Mandag De stort Middagsselskab har,
Og Dagen før stor Tilberedelse.
Farvel min Søndag — den jeg altid pleied
At have fri. —

Danville.

Du dovne Karl.

Valentin (til Bonnard.)

De veed —

Bonnard.

Jeg veed du er en prægtig Karl, men tie!

Valentin (til Danville.)

Jeg sagde dem det nok —

Danville.

Nu da?

Valentin.

At dersom

De ægtede saa ung og smuk en Kone,
Ei gamle Valentin i Huset døde —

Danville.

Saa gaae din Gang.

Bonnard.

Vær rolig dog Danville.

Valentin.

Ja jeg vil ogsaa see jeg kommer bort.

Bonnard.

Nei nei! bliv dog, jeg vil den Sag forlige:
Hr. Valentin skal holde Mund, men ene
Han tiene skal i Huset dig.

Danville.

Nu vel,

Saa lad ham blive.

Valentin.

Det sig ladet høre. —

Danville (til Bonnard.)

Jeg hende kun et Ord at sige har,
Og at beklage ham en lille Smule,
Min Kone strax vil tage hans Partie.

Valentin.

Sandt er det, hun er god.

Danville.

En Engel er hun!

Hist kommer hun, betragt engang — nu da —
Er hun ei smuk?

Bonnard.

Jo meget smuk i Sandhed!

Tredie Scene.

Hortense (fulgt af flere Tienere.) De Forrige.

Hortense.

Saa — tredive Couverts og vel serveret —
Sørg De mig for at Trappen pyntes smukt —
See ogsaa til at vi kan færdig blive
I Aften alt — Og Lysekronerne
I Salen som hos Hertugen skal hænge;
En herlig Dag! — min Ven tag Deel dog i
Min inderlige Fryd — I Morgen skal
Bestemt Hotellet giøre Ære dig.
(Omfavner ham.)
Jeg atter favner dig min bedste Ven,
I Gaar jeg lidt letsindig viste mig;
Jeg og fortrød at jeg forlod dig ene,
Og saa var al Fornøielse forbi.
Tilgiv mig (kysser ham.) saa.

Danville.

Min ene Skylden var,
Jeg ønsked det jo selv. (til Bonnard.)
Er hun ei yndig?

Hortense.

Herefter tro mig — (seer Valentin.)
Valentin oh hør!
Han høre maae, om jeg kan faae min Loge
Til den italienske Opera.
(Til Danville.)
Du holder af Musik, du maae derhen. —
(Til Valentin.)
Han derpaa henter Bøger —
(Til Danville.)
en Roman,

Som criticeres stærkt, men som er grusom —
Smiil ei ad mig — alt hvad som gior mig bange
Mig morer kongeligt

(Til Valentin.)

derfra til Greven,
Og saa til Doctoren, glem heller ei,
Hos Perlestikkeren at faae min Regning,
Nu løb, kom snart igien — ah! hør derfra —

Valentin.

Det Ord derfra gior ondt i mine Been.

(Til Danville.)

Ak Herre —

Danville.

Bedste, hav Medlidenhed —
Du lader ham formeget løbe om;
Et Ærinde jeg lader gaae, men tyve, —
Og det hver Dag, han alt for gammel er.
Lad ham herefter ene tiene mig. —

Hortense.

Jeg ogsaa troer at til at løbe, springe,
Den hele Verden have skal min Alder.
Jeg giorde Uret ham — Han maae sig spare.
Herefter tiener Han kun Herren ene,
Og lyder ene ham. —

Valentin (affides.)

Jeg for i Dag
Er i det mindste fri.

Danville (til Bonnard.)

Hvad sagde jeg?

Hortense.

Det er dog ret uheldigt! — Nu jeg ingen

Har til at skikke ud — Min bedste Ven,
Lad een Dag kun endnu mig ham beholde. —

Danville (til Valentin.)

Det kan du ikke nægte hende, Gamle!
Ikkun een Dag. —

Bonnard (for sig.)

Jeg tog ei Feil. —

Valentin.

Jeg gaaer. —

(Gaaer ud.)

Fierde Scene.

Danville. Hortense. Bonnard.

Danville (til Bonnard.)

Er hun ei skælegod?

(Til Hortense.)

Du seer, Hortense,
En gammel Kammerat, min Ungdoms Ven;
I vore Ynglings Aar vi elsked os;
Vi stedse blev os troe, jeg høit ham agter,
Og tresindstyve Aar vort Venskab styrker.

Hortense.

Jeg kiender Hr. Bonnard —

Bonnard.

De kiender mig?

Hortense.

Ja, deres Venskab med Danville, var
Et Ordsprog jo ved Universitetet. —

Bonnard.

Vist er det, at vi levede som Brødre.

Hortense.

Undtagen naar Homer blev Talens Gienstand.

Bonnard.

Achilles var hans Gud. —

Hortense.

Og Hector deres. —

Bonnard.

Og det veed De?

Hortense.

Gud, jeg veed meget mere,
Danville kan fortælle maa De troe.

Bonnard.

Oh! prægtigt, det er sandt! —

Hortense.

De mindes dog
Endnu hvorledes han, en vild Krabat,
Sig fik af dem en dygtig Sparlags-Præken,
Da han saa uforsigtigt handlet havde?

Danville.

Han altid prækede.

Bonnard.

Han var saa vild.

Hortense.

Og da De Premien vandt for Versene, —

Bonnard.

Gud! Frue veed De —

Hortense.

Skrevne paa Latin;
Det giorde dem særdeles megen Ære —

Bonnard.

Det var i to og fiirs. Men Gud! til Sligt
De har lagt Mærke? — De var ikke født
Endnu den Tid — Det var min glade Ungdom!
(Til Danville.)
Hun har Forstand.

Danville.

Ei sandt?

Hortense.

Jeg holder inde,
Thi let jeg alt for stolt dem kunde giøre.
Men kom ret snart igien, saa vil jeg prøve
Om deres Ungdoms vundne Laurbær ei,
End grønnes kunne, mangen munter Aften.
Til Fru Bonnard jeg agter selv — —

Bonnard (forlegen.)

Jeg ei —

Danville (triumpherende.)

Han ugift er og Peberſvend med Villie!

Bonnard.

Her kunde saare let min Villie strande.

Hortense.

Beviis os det — En ugift Mand har ofte
En Timestid for sig — Saa kom til os,
Og lad da vores Lykke dem forklare,
At Ægteſtanden intet Onde er. —

Bonnard.

En saa behagelig Indbydelse,
Jeg vist benytte vil særdeles ofte —
Jeg gierne nu blev noget længere,
Men jeg et vigtigt Brev at skrive har.

(Sagte til Danville.)

De Penge komme maae med Brevet, hør du?

Danville.

Vær ganske rolig kun — Men for at skrive,
Er du saa vel hos mig som hos dig selv —
See her en ny Bureau — ei nogen Støi —
En Moniteur, og ganske nye Journaler;
Gaae ind — jeg kommer strax —

Bonnard.

Brug du din Tid;
Om Helligdagen er jeg altid fri,
Huft ikkun paa, jeg spiser Klokken to.
(Sagte til Danville.)
Jeg gratulerer dig af ganske Hierte,
Din Kone sandelig en Engel er. —
(Gaaer ud.)

Femte Scene.

Hortense. Danville.

Hortense (leende stærk.)
Han er guddommelig — en herlig Mand!
Han har forvildet sig i dette Secul,
Han hører hiemme i det Trettende —
Den brede Kiole og den lange Tallie,
Af et Portrait fra Keiser Carls Tider,
Ham gav Udseendet livagtig, og —

Danville.
Du ei ad ham maae lee, det er min Ven.

Hortense (stedse leende.)
Og saae du ei, hvor prægtig stolt han blev,
Da jeg ham minded' om hans Ungdoms Hæder?

Danville (alvorlig.)
Ja det kan være — Men et Hierte han
Trods nogen Andens har — en ærlig Mand,
Sin Ven, sit Land, sin Konge tro som Guld,
Han gaaer den lige Vei og giør sin Pligt.
Og er han ei paa Dagens Mode klædt,
Paa Moden heller ei til Fias og Tant,
Han Fædrelandets Kasser har forødt.
Hør min Hortense, du kan tiene ham.

Hortense (alvorlig.)
Hvormed? det vil jeg gierne —

Danville.
Da du reiste,
Jeg dig halv hundred tusind Frank betroed; —
Giv mig ti tusind, han har Penge nødig.

Hortense.
Saa gaae til din Banquier — jeg ei kan laane
Naar selv jeg er paa Heldingen.

Danville.
Hortense!
Du spøger vel?

Hortense.
Jeg? nei! — min Pung er tom —
Det er forbi. —

Danville.
I tvende Maaneder?

Hortense.
To Maaneder er længe synes mig.

Danville.
Halvtredsindstyvetusind Frank! — Hortense!
Jeg troer ved Gud — —

Hortense.
Og ei du roser mig
For Sparsomhed?

Danville.
Nei, det er alt for galt!

Hortense.
Jeg kun har villet det nødvendige,
Og intet overflødigt. —

Danville.
Virkelig —
Hvad kalder du da disse Bronser, Vaser,

Crystaller, Lamper og forgyldte Speile,
De Hylder med chinesisk Dukkestads,
De Tæpper som man knap tør træde paa,
De Meubler — kort det Alt — sig er det nyttigt?

Hortense.

Ei ene nyttigt, men nødvendigt er det.
For dig et saadant Huus er simpelt kun.
Men veed du ei, at naar man Embed søger
Man ved sin Luxus maa bevise Folk,
Man gior det ei af Trang, men kun fordi,
Man troer man kan sit Land med Ære tiene?
De rige Embeder kun gives dem,
Som kan undvære dem; thi mange Penge
Jo altid Borgen var for Dygtighed.
Prov kun at boe paa fierde, femte Sal,
Hav slette Meubler, Gulv foruden Tæpper,
Hvem troer du kommer saa? hvem gior Visit?
Hvem taler blot om dig? — Man ei dig kiender.
Min Moder stedse siger: Blænd kun Mængden,
Lad mumles om, at han er Millionair,
Og saa forlang, da vil dig lykkes Alt!
Jeg derfor har lidt Luxus villet have,
Jeg siger lidt; thi meget var formeget,
Men lidt er uundgaaelig nødvendigt. —

Danville.

Lad gaae; du raisonnerer ei saa ilde —
Men nu det dyre Maaltid, som hver Mandag
Dig spilder trende Timer af din Dag,
For tred've Venner, som du før ei kiendte,
Saa mange Retter Mad og Viin at give,

Som til et Regiment fornodent er,
Er det ei heller overflødigt?

Horrense.

Hvad?
Dinee eengang om Ugen overflødig?!
Det er det allervigtigste, deri
Min Ven er du et Seculum tilbage!
Man een Dag have maae til at modtage;
Til Middag, dem som tale kan derom
Den næste Dag paa tredie fierde Sted;
De rose først dit Bord, din Viin, din Mad,
Gaae saa til Broncerne og Porcelainet,
Og naar de have talt om Fruens Kiole,
Beskrevet hendes Smykker og Garnering,
De sige: Herren er en artig Mand. —
Om Aftenen man har til The, en Cirkel
Af sine mange Venners Fruer, Døttre,
Men Huset fuldt maae være skal det gielde. —
Man beder og Authores, men de bedste,
Af dem som mest i Dagens Yndest er.
De Store som man beder, kan godt lide
At være sammen med de lærde Herrer.
Jeg ogsaa seer ret ofte nogle af dem;
De tale, sige mange Vittigheder,
Saa lee de Andre, Munterheden stiger,
De Herrer virke som Champagnevinen.
Dineer nu i høiest Mode er,
Der giores Nar deraf, men Critici,
Dog gierne selv, en god Dinee kan lide. —
Min Ven, det er nødvendigt; i det mindste
Om Ugen Een, du ellers kan forgiæves

Din hele Levetid om Embed søge.
Dog — søge ei du gior — nei Candidat
Du er — Du ei forlanger, men du siger:
Du er beredt at tiene, hvis det ønskes;
Og saa du sørger for, at man det ønsker,
Ved i det rette Lys din Mening stille.
Og da der findes saare Faa i Landet,
Som ved Desserten og et godt Glas Viin
Kan staae imod, naar man vil kiæle for dem,
Man efter Bordet bliver altid enig.
Patroner, Candidater, efter Stegen,
Faaer altid samme Syn af Landets Lykke,
Financernes Bestyring, og den Maade
Et Embed bør til Folkets Tarv forvaltes.
Men en Patron, som fulten er, er stiv;
Han viger ei en Fodsbred fra sin Mening.
Kort: skiønt det kieder mig, det er nødvendigt;
Jeg ønsker kun, at det var snart forbi,
Men nu vi holde maae til Enden ud. —

Danville.

Saa giv Dineer da i Herrens Navn,
Men har du nødig da, de Tienere
At lade fraadse med? — Hvorfor den Kusk?
Hvorfor den lange Jæger bag paa Vognen,
Med Guld og Sølv og Kaarde, Fiær i Hatten,
Som i sit Liv ei ladet har en Bøsse?
Hvortil den Stads-Kareth? — til hvilken Nytte?
Hvad har den ikke maattet koste? sig:
Hvem nøder dig Kareth at have?

Hortense.

Hvem?

Nødvendigheden, du, du selv er Skylden!
Naar man er Candidat, man løber meer
End tænkes kan, man vorder hastig træt;
Prøv da engang Visiter kun at giøre
I Hyrevogn — Ministrens stive Portner
Dig aabner knap en Sprække, og naar du
Er kommen ydmyg op til Forgemakket,
Du staaer en Time, og maaskee omsonst —
Men kom i egen Vogn med Jæger paa,
Saa flyve begge Fløie op med Brag,
Og inden Vognen kan faae vendt i Gaarden,
Du sidder alt ved Excellencens Side. —
At gaae til Fods ei passer til din Alder,
Saa er om Aftenen du træt og søvnig;
Og er det da Theater-Aften just,
Saa maae jeg gaae alene, kiede mig,
Thi det jeg giør, naar ei jeg er med dig.
Hvor herligt derimod at sidde sammen
I egen Vogn, til Operaen kiøre,
Sig more sammen, komme sammen hiem.
Maaskee det Svaghed er, men lykkelig
Jeg føler mig med dig, og i dit Selskab,
Og derfor vil jeg nyde det bestandig. —
See! til det Maal jeg giorde Alt — Maaskee
Jeg Uret har — Men finder du min Omhu
Dig til Besvær, den er for din Hortense
Nødvendig dog, ja ganske uundværlig!

Danville.

Og dig bebyrdte jeg? jeg skammer mig —
Tilgiv —

Hortense.

Jeg vil for dine Penge giøre
Dig Regnskab, thi du veed ei alt endnu,
Og du din Hæftighed skal brat fortryde.
Jeg veed du holder af at læse — see!
(viisende Kabinettet)
Et Bibliothek, affides liggende,
Hvor dine Yndlingsdigtere, paa Hylder
Staae nydeligt indbundne, rundt omkring dig.
Det er lidt dyrt, men det vil dig dog glæde —
Vor Vært, Hertugen, som beskytter dig,
Er Artigheden selv. Han har sin Hauge
Mig overladt — for hvem? for Hr. Danville. —
For dig jeg den indrette ladet har. —
Du elsker meget Hauger, ikke sandt?
Jeg har den ladet pynte ud, og du,
I Skyggen af de gamle Lindetræer,
Kan hvile dig, og undgaae Byens Tummel.
Man intet har for intet, men nu ogsaa
Du midt i Byen kan paa Landet troe dig.
Du lider godt at see mig vakkert klædt; —
Jeg meget kostet har paa Klæder, Stads:
Jeg har de Farver valgt du elsker mest,
De Smykker som dit Øie skuer helst,
Alt hvad som dig gefalder har jeg kiøbt;
Jeg vilde være smuk dig til Behag.
Der har min Brøde du — Nu vel begynd —
Bliv ved — skiænd dygtig kun — men nei — du svigter —
Du angrer det, og tager jeg ei Feil,
Du føler at du selv mest skyldig er.
Saa bed da om Forladelse — (Han tager hendes Haand og kysser den.) ret saa;

Du veed du faaer den ſtrax, Uartige,
Thi jeg er alt for god. —

Danville.

Ja min Hortenſe,
Du hundred Gange bedre er end jeg!
Tilgiv mig bedſte Ven. Forgiæves har
Imellem os, to lange Sneſe Aar
Naturen ſat — din omme Kierlighed
Mig brat i Alder bringer hen til dig,
Din Klogſkab ſætter dig langt over mig!
(Han kyſſet hende.)

Siette Scene.

De Forrige. Madam Sinclair (kommer ind.)

Madam Sinclair.

Kys hende det var ret — Men ſaa Hortenſe,
Jeg dig maae have med. —

Danville.

Hvorfor?

Hortenſe.

Min Moder
Vi vente kunne.

Madam Sinclair.

Nei, jeg maae dit Raad
Nødvendig have i Boutiquerne,
Og ſaa vi nytte maae det gode Veir,
Til at ſpadſere.

Danville.

Hvor?

Madam Sinclair.

I Tuillerierne!

I Haugen samler sig den fine Verden,
Af Modens og Galanteriets Skole;
Der, lykkelige Mand, Hortenses Ynde
Dem volder tusinde Misundere,
Hun gaaer som i Triumf, man seer kun hende.

Hortense (til Danville.)

Følg med min Ven!

Madam Sinclair.

Har ei Hortense sagt,
At Chefen for Finantz-Burauet venter?

Danville.

Hvem? mig? om det nu og en Dag blev opsat,
Hvad gior vel det?

Hortense.

Nei det er høist nødvendigt,

(sagte.)

Og saa Banquieren.

Danville.

Rigtigt — Du har Ret.

Madam Sinclair.

Forretninger for alting gaae.

Danville.

Men hør!

Hortense.

Farvel Danville.

Danville.

Kun et Ord endnu!

Madam Sinclair.

Farvel, Farvel, hun alt er her igien,
For deres Ærinde De har udrettet.

(De gaae.)

Syvende Scene.

Danville (alene.)

See der! nu talte vi saa herlig sammen,
Og saa forlader hun mig pludselig; —
— Jeg ogsaa Uret havde — skiønt den Summa
Ei er saa ganske ubetydelig. —
I Havre jeg to Huse havde havt,
Med Gaard og Hauge for de samme Penge.
Men hvad hun sagde, ei urigtigt klang. —
Naar blot Bonnard ei faaer den Ting at vide.
Jeg ile vil — Nu er jeg glad ved Vognen —
(seer ud af Vinduet.)
Men see, de Andre tog den — Vel saa gaaer jeg,
Bevægelse er sund, jeg ile vil
For snart igien at møde min Hortense —
Sandt er det dog, hun er guddommelig!

Anden Act.

Første Scene.

Danville. Madam Sinclair.

Danville.

Nei, al den Tumlen kan jeg ei fordrage,
Og allermindst, at gaae saa langt til Fods. —

Madam Sinclair.

Saa tag da Vognen, men gior den Visit.

Danville.

Jeg siger Nei — og lad det derved blive. —

Madam Sinclair.

De synes vred?

Danville.

Dertil jeg Aarsag har:
Jeg gaaer til to Banquiers, den Ene spiser
I Sevre, og den Anden er i Marly;
Jeg iler derfra til Notarius;
Han til paa Mandag morer sig paa Landet,
Og skulde man om Søndag døe, man skal
Til Mandag med sit Testamente vente.

Madam Sinclair.

En Søndag til Forretninger ei passer.

Danville.

Og tal mig saa om Eders Modens Hauger! —
Af dum Nysgierrighed, ja vel af Stolthed,
Jeg gaaer derhen, og vil min Kone see;
En Dæmon vist den Tanke mig indskiød,
Og jeg er træt, som gik jeg femten Mile.
Jeg troede mig i Daarekisten hensat:
Skiøndt Haugen vel har tyve Promenader,
Der brede, skionne, skyggefulde ere,
Gaaer hele Verden dog i een Allee,
Og hvilken vel? den allerstyggeste!
Der skupper man sig frem med begge Hænder,
Paa Fødderne hinanden dygtig træder,
Og beder hurtig om Forladelse,
Men iler bort, og venter intet Svar. —
Der skimted jeg igiennem denne Mængde,
Hortense, — men i Frastand — thi en Vold
Af Mennesker, som man med Magt ei kunde
Sig giennemtrænge, slutted hende ind.

Jeg vilde Plads mig giøre — Bah! umuligt!
Jeg giorde Tegn, jeg giorde to og tre —
Jo vist, som om en Mand et Blik var værdig;
Og stedse trængende, altid forgiæves,
Og traadt og skuppet, baaret, næsten slaaet,
Jeg iler bort forpusket, træt og varm,
Og har — min Kone seet i Perspectiv —

Madam Sinclair.

Men egentlig jeg ei forstaaer hvorfor
De dem saa haardt beklager. Man udvælger
Sig en Allee, hvor man vil helst spadsere,
De andre blive tomme, det er klart,
Thi hvor man ingen seer, man ikke gaaer.
Naturens Ynder ei man leder efter,
Man vil kun see, og selv sig lade see,
Derfor man gaaer, der hvor man møder flest.

Danville.

Men hvem var dog den unge fine Herre,
Saa meget vel fornøiet med sig selv,
Til hvem min Kone lytted, Armen gav,
Som? — —

Madam Sinclair (stolt.)

Hertugen af Elmar — he! er han
Ei smuk? hvad har han for et ædelt Væsen!
Han fører sin Person saa vel, saa frit,
Hans stolte Skridt os røber strax hans Rang,
Hos ham man lære kan den fine Tone,
Hvor sidde Klæderne ei smukt paa ham?
Og Blodet gyser i mig fast af Glæde,
Naar for den smukke Orden, som han bærer,
Imens han Armen giver til min Datter,

Skildvagterne Geværet presentere.
Er De ei stolt?

Danville.

Nei jeg bør ikke sige,
Jeg skielne kan for mig den store Ære.
Siig have de tilforn hinanden kiendt?

Madam Sinclair.

Javist: han brugte Badene ved Havre; —
Hortenses Skionhed vakte hans Beundring;
Da han forlod os jeg benytted Tiden,
Bad ham erindre sig Hortenses Fader,
Men, hvis Tilbagekomst umulig er. —
Nu Hertugen vil nok sin Naade vende
Paa dem, og da vil sikkert Alt os lykkes.
Ved Hændelse vi atter saaes igien. —
Jeg søgte et Hotel — hans ledigt var,
Vi tog det strax — det saare heldigt er,
Man ei slig Leilighed saa ofte finder —
Er det ei lykkeligt?

Danville.

Jo meget heldigt!

Madam Sinclair.

Endydermeer er Onklen nu Minister,
Hertugen ene giøre kan vor Lykke.
For vor Skyld han dem meget gunstig er,
Dog deres Alder ei vi nævnet have.
En gammel Mand er stundom ikke dygtig,
Man gierne troer han duer ei til meget. —

Danville.

Jeg takker. —

Madam Sinclair.

Vi en halv Snees Aar vil skiule.

Danville.

Nei tak — Ærgierrighed er ei min Svaghed,
Og farligt synes mig saa høit at sigte.

Madam Sinclair.

Hvi saa? Vor Hertug vil dem understøtte;
Jeg og Hortense have stor Credit;
Hertugen en Opmærksomhed mig viser,
Hvorom der sagte mumles dit og dat:
I Operaen jeg hans Loge har,
Han fører mig paa Kunst-Academiet,
Og for at more mig, vi sidste Uge
Bivaaned tvende Criminal-Processer.
Han overalt mig følger, og her hiemme
Tilbringer han sin Aften en familie.

Danville.

Og det er dem han søger?

Madam Sinclair.

Ganske vist!
I Verden tales høit derom. En Dag
Jeg ene var, vi spillede Piket —
Jeg siger ene, thi Hortense ei
Ved denne Leilighed bør regnes med. —

Danville.

Saa — mener De — Nu hvorom Alting er,
Da vil jeg saadan rette Tingen ind,
At her skal blive mindre fuldt i Huset,
Af eders store Folk med Baand og Stierner,
De være nu Hertuger eller Grever!
Og at Hortense, i en lille Kreds,
Skiønt mindre fornem, dog vel nok saa ærlig,
Og ved sit eget Huus selv at bestyre,

Sig Glæder søger, som min Alder passer.
Hvad gior hun vel? — Hun har Visiter giort
Til meget store Folk, som ei jeg kiender,
Kun for at ville glimre i en Verden,
Hvor hverken hun hvad heller jeg har hiemme;
Om Dagen lever hun paa Promenaden,
Om Natten mellem Folk hun ikke kiender;
Hun sover bort den Tid, hvor hendes Huus
Nødvendig fordrer hendes egen Pleie. —
Paa det min Lykke ei misundes skulde,
Hun alle Folk har seet, kun ei sin Mand. —
Jeg mindre Glimmer, mere Omhu fordrer.
Ei tog jeg Hustru for at vorde kiendt,
Som den der Mand er til den smukke Kone,
At staae paa Listen blandt de gode Mænd,
For at forskiønne Tuilleriets Hauge,
Og De kan hende sige —

Madam Sinclair.

Tal De selv —
De er i Dag besynderlig uartig;
Jeg kan ei noget Onde see saa farligt,
At jeg sligt Ærind mig paatage skulde.
Hr. Svigerson, De giøre hvad dem synes,
Men ei jeg Deres Luner taale vil. —

(Hun gaaer.)

Anden Scene.

Danville (alene.)

De Bedstemødre og fordærve Alt!
I Børnebørnene de Guder see,
Til Vaaben gribe, vover man et Ord,

Et Raad, det være klogt, det være dumt,
De intet Ondt vil see i nogen Ting.
Og denne er letsindig som et Barn; —
Men hun maae sige hvad hun sige vil,
Saa vil jeg være vred, thi Hertugen —
Nu vel — den unge Mand sin Tid vil spilde,
Og bedre er at lee, end ærgre sig.
— Der nogen kommer — Gud! hvad gior jeg nu?
Det er Bonnard, og jeg har ingen Penge! —

Tredie Scene.

Bonnard (kommer med Uhret i Haanden.) **Danville.**

Bonnard.

Veed du, at det er allerede silde,
Mit Uhr er næsten et Qvarteer til tre; —
Endskiont vor Moniteur ret morsom er,
Jeg ei har kunnet ende fierde Side,
Jeg sulten er —

Danville.

Forlad mig, jeg var ude.

Bonnard.

Du stedse ude er, du morer dig,
Og jeg imidlertid, min Middagsmad
Vil finde kold, og Posten maaskee borte.
Du har havt Tid, at faae de Penge tællet.

Danville (for sig selv.)

Hvis jeg Hortense nu beskylder, han
Paa ny begynder sine Prækener.

Bonnard.

Skynd dig, og kom med Pengene.

Danville.

Min Ven —

Jeg vil dig sige —

Bonnard.

Nei først Pengene,

Og siden tal —

Danville (forlegen.)

Seer du — der er — jeg ingen

At sende har —

Bonnard.

Saa kald paa Fruen, eller

Giv mig en Vexel paa Ihændehaveren.

Danville.

Men hun har just betalt sin Meubelregning —

— Er det da uundgaaelig nødvendigt,

At du det unge Menneske skal hielpe?

Bonnard.

Hvorledes?

Danville.

Det en Fremmed er.

Bonnard.

Danville

Du kiender ham.

Danville.

Hvem jeg?

Bonnard.

Den Fremmede,

Er dig som mig heel vel bekiendt min Ven.

Danville.

Og du for mig hans Navn har villet skiule?

Bonnard.

Han mig forbød sin Fader det at sige.

Danville.

For Himlens Skyld, min Søn!

Bonnard.

Ja just din Søn!
Han havde paalagt mig sig ei at nævne,
For ved den yderste Nødvendighed.
Igiennem ham, jeg kiendte længe Alt
Din Giftermaals-Historie — Din Taushed
Derom for mig, just ei dig Ære gior —
Jeg din Forlegenhed lidt nyde vilde,
Derfor jeg dig fortælle lod derom,
Skiondt længe alt din Daarlighed jeg kiendte.

Danville.

Min Gud! min Søn!

Bonnard.

Just ham.

Danville.

Min Søn i Nød,
Og ei til mig sig vender først om Hiælp!
En Trediemand han søger! —

Bonnard.

Og hvorledes
Vil du han anderledes handle skal?
En Tredie længe Eder staaer imellem,
Og denne Tredie just bedrøver ham. —
Jeg tilstaaer dig, jeg finder det naturligt:
Den unge Moder og de vorne Børn,
Heel sielden seer man overeens at komme.
Du Uret een af begge give maae;
Naar et Par smukke Øine Sagen fører,
Vil Dommeren som oftest foretrække

Sin Lykke, Fred og Roe som Ægtemand,
For Faderens heel ofte tunge Pligter.

Danville.

Min Søn har handlet meget uforsigtigt! —

Bonnard.

Hvi har du ham forladt foruden Raad?
Men Pengene vi maae nødvendig have.
Hvor mange Punge har jeg alt ei tomt?
Tituſind Frank jeg mangler kun endnu —
Jeg ingen har, du ene redde kan.

Danville.

Fordømte Reiſe! ak Hortenſe! —

Bonnard.

Hvad?

Danville.

Jeg intet ſagde. (efter en Pauſe.) ak! min Ven Bonnard!

Bonnard.

Vær kort; du gior mig bange Ven, thi naar
I fordums Tid du vilde mig forføre,
At følge dig i dine gale Streger,
Du ſamme Ord og ſamme Tone brugte. —

Danville.

Du Penge har i Kaſſen. — Tien mig dog. —

Bonnard.

Min Kaſſe hellig er — Ei en Caſſerer
Tør laane Penge ud, thi ingen veed
Af hvilke han har taget. —

Danville.

Hielp Bonnard!

Bonnard.

Nei!

Danville.

Pengene i Morgen jeg dig bringer.

Bonnard.

Nei, Nei!

Danville.

Vil du, min Søn, din Gudſøn ſee
Til Grunde gaae? Bonnard, min gamle Ven!

Bonnard.

Du taler meſterligt, og herligt kiender
Mit alt for ømme Sted. — Men Nei, men Nei!

Danville.

Bonnard, kun du kan redde, bedſte Ven!

Bonnard (betænkende ſig.)

Det Uret er, men det faaer ikke hielpe. —
Jeg ſkaffer Penge — (gaaer, men kommer igien.) men min
Steg forbrændes.

Danville.

Din Aftensmad ſkal blive deſto bedre.

Bonnard.

For Guds Skyld, Taushed bare! — lev nu vel.
(Gaaer, men kommer igien.)
Et Ord mig koſter Embede og Ære. —

Danville.

Vær ganſke rolig dog. (holder ham tilbage) Siig mig engang,
Du Hertugen af Elmar kiender jo?

Bonnard.

Jeg ſeer ham af og til — det er en Herre,
Som er paa Moden blandt de ſtore Damer;
Han dandſer godt, og fægter endnu bedre;
Ved meer end een Hiſtorie, han ſig
Et rædſomt Navn hos gifte Mænd har indlagt.

Danville.

Hos gifte Mænd?

Bonnard.

Saa meget mere farligt,

Som naar han elsker, vorder han fortvivlet,
Og smukke Koner, paastaaer man, ei kunne
Urørte, en fortvivlet Yngling skue;
Man ham beklager, og — hvad feiler dig?

Danville.

Jeg? intet. —

Bonnard.

Damen som behager ham,
Ham møder overalt, paa Promenaden —

Danville.

Saa —

Bonnard.

Paa Comedie —

Danville.

— Men Mændene —

Bonnard.

Han leer ad Mændene, han bedre gior,
Han skaffer dem fortræffelige Pladser,
De bedste Embeder — men til hvad Pris?
Forstaaer du mig. —

Danville.

Jo alt for vel desværre.

Bonnard.

Du Selskab seer — Troe mig, jeg for din Kone
Vist har den dybeste Høiagtelse,
Men Hertugen — lad ham fra Huset blive.

Danville.

Vær du kun rolig —

(En Tiener kommer ind og melder:)

Hertugen af Elmar!

Bonnard.

Han altsaa dog i Huset kommer?

Danville.

Nei!

Jeg har aldrig seet ham før, og han
Formodentlig om Leien tale vil. —

Bonnard (smilende)

Maaskee en Trappe han for høit er stegen.

Fierde Scene.

Hertugen af Elmar. De Forrige.

Hertugen.

Ei see! min gode gamle Hr. Bonnard!
Det glæder mig ret meget dem at møde;
Ministren talte just om dem i Aftes:
"Den Hr. Bonnard er sikkert klog og dygtig,
"I Regnskabssager ei han Mage har,
"At finde Feil hos ham jeg troer umuligt,
"Og han Casserer født og baaren er!" —

Bonnard.

Hans Excellence gior mig megen Ære.
Ja Gud skee lov! sit Embed man forstaaer,
I fyrgetyve Aar, man kan det lære.

(Vil gaae.)

Hertugen.

Og nu De gaaer at see om deres Kasse,
Endnu er stedse fuld og vel i Orden —
Bonnard, af nogen Undersøgelse,
Blev endnu aldrig overrasket. Bravo!
Bliv saadan ved min gode Hr. Bonnard!

Bonnard.

Min Hertug alt for megen Godhed har —

(Sagte til Danville.)

For min Nøiagtighed at rose, han
Har ikke ilde valgt sin Tid.

Danville (sagte.)

Kuns Mod!

(Bonnard gaaer.)

Femte Scene.

Danville. Hertugen.

Danville (til Hertugen.)

Med hvem vil Herren tale her i Huset?
Formodentlig De søger Madam Sinclair?

Hertugen.

Oh ja! — og hendes smukke Datter ogsaa —
Er hun ei hiemme?

Danville.

Nei! jeg venter hende. —

Hertugen.

Saa vil jeg ogsaa vente. (sagte.) Hvem kan vel
Den Gamle være?

Danville (sagte.)

Nei det er for galt —
Han lader som han hiemme har i Huset.

Hertugen.

Ah! det er sandt — jeg det erindred ei,
Hun er hos Baronessen. —

Danville.

Det kan være.
(Sagte.) Han bedre veed Besked end jeg. —

Hertugen.

Min Herre,
De synes nylig kommen til Paris?

Danville.

I Gaar.

Hertugen.

De er maaskee en Ven af Fruen?

Danville (smilende.)

Jeg regner mig lidt nærmere i Slægt. —

Hertugen.

Beslægtet! Gud! hvad jeg eenfoldig er!
Hvor kunde jeg et Øieblik kun tvivle —
Jeg lykkelig mig priser ved at kiende — —

Danville.

Hvad? kiender De nu ogsaa mig min Herre?

Hertugen.

Hvor kan et Øieblik De tvivle kun —
Jeg ønsker af mit Hierte dem til Lykke; —
Ak! Fru Danville er en sielden Skionhed.
Mig syntes nok der var Familietræk;
I Sandhed ja, De har en deilig Datter!

Danville.

Har jeg?

Hertugen.

Oh! alt for lykkelige Fader!

Siette Scene.

Hortense. De Forrige.

Hortense (kommer ind, ser.)

Ei see! min Hertug ene med min Mand.

Hertugen (sagte.)

Ja saa, det Manden er. (høit.) Det glæder mig,
Just den at møde, hvis Fortieneſter
Jeg end i Morges har saa meget omtalt.
Dog maae jeg tilstaae De mig intet skylder:
Naar man Fortieneſter som Deres møder,
Det er ei Naadens, men kun Pligtens Bud,
At kalde dem af Mængdens Vrimmel frem,
Og lade dem for Fædrelandet virke. —

Hortense.

Os deres Artighed særdeles smigrer.

Hertugen.

Kun Sandhed ikke Smiger er min Tale.

Danville.

Dog for saa kort Bekiendtskab, den mig synes
At være alt for meget til min Fordeel;
Jeg ogsaa tager den for hvad den er.
Men for Ministeren bør intet skiules.
Jeg tresindstyve Aar alt gammel er. —

Hertugen (med Iver.)

Det just den Alder er han foretrækker,
Og jeg med dem ham en Foræring giør.
Men nu til noget andet — Deres Frue
Mig lovet har, at ville, hos min Onkel
Et Bal, imellem Venner kun, forskionne;
Hun vented dem, og loved mig bestemt,
At De, saavelsom hun, did komme vilde.
Ei sandt? De Fruens Løfte ikke svigter? —
— Paa Baller sættes mange Ting igiennem.
Jeg for min Onkel vil dem forestille.
Nu vel, saa er det afgiort, og min Vogn
Os bringer alle tre derhen, og jeg —

Danville.

Min Hertug, jeg er saare træt af Reisen.

Hortense.

Du kan jo spille, saa du hviler dig. —

Danville.

Desuden selv jeg venter Fremmede.

Hortense.

Og hvem? maaskee den gamle Hr. Bonnard?

Danville.

Hertugen der, ham agter meget høit.

Hortense.

Men Hertugen med mig vist enig er,
At han os minder om de svundne Sekler.

Hertugen (leer.)

Danville (alvorlig.)

I Aften kommer han og —

Hortense.

Ham til Selskab,
Jeg haaber, du din Oldefader har
Indbuden med.

Danville.

Hortense —

Hortense.

Ak tilgiv mig!
Jeg seer det gior dig ondt — Det var kun Spøg,
Man kunde troe jeg var bagtalerisk.
(Til Hertugen.)
Siig er jeg det? Vær De vor Dommer her.

Danville.

Lad det nu være godt. —

Hortense.

Nei just jeg vil,
At Hertugen i Dag skal dømme os.

Danville (sagte.)

Knap jeg min Vrede holde kan tilbage. —

Hertugen.

Tilgiv mig Frue, men min Dom vil ei
Just dennegang til deres Side hælde.
Dog, min Samvittighed jeg lyde maae,
Til Trods for alt hvad Høflighed kan byde.

Bonnard jeg agter høit, en sielden Mand,
Hans Ærlighed udholder alle Prøver,
Og ei jeg taale kan det mindste Ord,
Som kan den gamle Hædersmand fornærme.

Danville (seer triumpherende paa Hortense.)

Vel talt min Hertug!

Hertugen.

Men om man for Spøg,
Et af de Ord har sagt, der ei fornærmer,
Som for Exempel — ja hvad skal jeg sige —
At som sin Oldefader han sig klæder,
Og spiser samme Tid som Fader Noah,
Kort sagt, et Ord som ingen Ting betyder,
Men Talen krydrer dog med Munterhed,
Som saare mange lede om, men som
(med et Blik til Hortense.)
Kun findes af de Faa, der med Forstand,
Veed rigtig dem at vælge, bruge, sige,
Et saadant Ord kan ganske vist ei skade,
Man morer sig, men man bagtaler ei.

Hortense.

Oh! Hertugen har Ret.

Hertugen.

Troe mig min Herre,
Til Dagligbrug man ei saa streng maae være;
Samtalen vilde blive saare tør,
Naar ei det muntre Anstrøg den blev givet,
Som kun de fine Hoveder kan skabe.
Den hele Verden vilde kiede sig;
De, meer end alle andre.

Danville.

Det er muligt —
Men lad dermed den Sag til Ende være.

Hertugen.

Og hvorfor kan ei deres Ven gaae med?

Danville (med Eftertryk.)

En Mand der lever som sin Oldefader,
Ei passer paa et Bal hos en Minister; —
Desuden glæde vi os begge til,
At giøre vores Aftensmaaltid sammen.

Hortense (leende.)

Ja saa, han kommer til et Aftensmaaltid?

Danville (til sin Kone med Værdighed.)

Han vil vort Huus og os den Ære giøre. —
(Til Hertugen.)
Det giør mig saare ondt, at jeg maae nægte
Mig og min Kone den Fornøielse;
Men ogsaa jeg vil bede dem at dømme:
De kiender Hr. Bonnard, De agter ham,
Og ikke burde De tilgive mig,
Om jeg med Ligegyldighed behandled,
En gammel, elsket og høit agtet Ven. —

Hertugen.

Ei tør jeg saadan gyldig Grund modsige.
Men Frue! Deres Bøn man ei kan modstaae,
Søg De at overtale, thi hvis ei — —
Jeg seer min Onkels Vrede vente mig; —
Ja, Hr. Danville De maae give efter,
Og jeg tillader mig endnu i Aften,
At hente Deres endelige Svar. —

(Han gaaer.)

Syvende Scene.

Hortense. Danville.

Hortense.

Gaaer du paa Ballet?

Danville.

Nei.

Hortense.

Joviſt! du gaaer?

Danville.

Jeg dig forſikrer: Nei.

Hortense.

Jo viſt —

Danville.

Nei, Nei!

Og ſidſte Gang, og paa min Ære: Nei!

Hortense.

Og paa hvad Grund dig nægte denne Glæde?

Danville.

Fordi den Glæde ſom du kalder det,
Ei paſſer ſig for mig.

Hortense.

Og hvorfor ei?

Danville.

Vil du mig nogle Øieblikke ſkiænke?

Hortense.

Hvem jeg?

Danville.

Saa vigtige Forretninger,
Saa mange mere lykkelige Venner,
Din Tid og din Opmærkſomhed dem deelte,
At jeg, ſkiønt allerede længe hiemme,
End ei har faaet Lov at tale med dig.

Og nærved havde jeg et Brev dig skrevet,
For endelig mit Hierte Luft at give —
Men siden du en Samtale mig skiænker,
Jeg nu reent ud min Mening dig vil sige.
Den spodske Tone, som du dig tillader,
Naar du om Hr. Bonnard, min Ven vil tale,
Fornærmer mig, og gior mig saare ondt.
Din Lyst at glimre, dig saa stærkt behersker,
At du dig ener med en ung Grønskolling,
En værdig Mand, din Husbonds Ven at haane.
Du kalder spotviis vittig ham en Særling —
Det er han og, men han af den Slags er,
Der gielder meer end ti af dine Sprader,
Og mangen een af dem, som høit man skatter
Og lytter til i Eders store Cirkler,
Har ei hans jovialske Munterhed,
Og mindre end hans ædle Venne-Hierte.
Du synes ene ham at gribe an,
Og ei du mindes, du mig ogsaa saarer.
Hvert Ord som spotter med hans Alderdom,
Maae, hørt af tredie Mand, gaae brat tilbage,
Og træffe mig, der gammel er som han.

Hortense.

Men Hertugen jo sagde det var Spøg,
Og han mig syntes, havde ganske Ret. —

Danville.

Din Hertug — er mig høist modbydelig —
Jeg ellers enes kan med hvem som helst,
Og ei saa let jeg Fordom har mod nogen,
Men denne Herre har en egen Gave,
Til mig besynderligen at mishage.

Troer han maaskee jeg ei forstaaer hans Spil?
Hans Agtelse for mig han ikke kiender,
At lade som han dadled dig, for siden
At give Uret mig med mere Kraft,
Det hele Væsen ikke mig behager.
Ei heller er det godt for dig Hortense,
At du en Hertug har som følger dig,
Din Skygge liig, hvor end du staaer og gaaer.
En ærlig Kones Rygte er en Plante,
Som saare spæd, maae passes nøie pleies,
Thi falmer den, den blomstrer aldrig meer.
En Herre kun har nødig paa et Bal,
At tale meer med dig, end med de Andre,
En Nars næsvise, skiønt heel dumme Tale,
Har kun at høres af en Trediemand,
Strax vælter Løgnen sig, en Sneebolt liig —
Foragt er Konens Lod, og bitter Spot
Er Mandens — Langt fra Verdens Tummel da
Forgiæves hun i mange Aar kan bøde,
Paa hvad een Dags Letsindighed forstyrred. —

Hortense.

Formodentlig du agter denne Præken,
Os næste Søndags Aftensang at give,
Om Texten beder jeg en anden Gang.
Gaaer du paa Ballet, som vi talte om?

Danville.

Jeg har sagt Nei — jeg gaaer kun til de Folk,
Som i mit eget Huus jeg kan modtage.

Hortense.

Men Hertugen af Elmar til dig kommer.

Danville.

Det er en Artighed, for hvilken han
Herefter gierne maae fritage mig.
Han gior en Ære os, som ei mig smigrer.
Et gammelt Navn jeg agter saare høit,
Thi naar det baaret er med Værdighed,
Er Adelstanden Fædrelandets Kierne.
Men ei jeg giæster Grever og Baroner,
Thi ei jeg Adelsmand blev født og baaret.
Hver Stand er god for sig; min agter jeg
Saa høit som nogen Anden her i Landet.
Og gior et Skridt jeg i den store Verden,
Hvis usle Flitter-Glimmer dig henrykker,
Jeg flux mit Huus, mig selv og dig udsætter,
For tusind usle kiedelige Pligter.
Jeg mister Appetiten ved at see
De frygtelige Tilberedelser,
Der høre til en fornem stor Dinee.
Jeg krymper mig ved Tausheden at bryde.
Naar ei jeg "De" men "deres Excellence"
Skal sige, og det kieder mig at smigre
Vor Tids forskruede Skribentere,
Som Dagens Tone byder os at rose.
De Herrers Ether, Stierner, Maaneskin,
Mig synes som en Taage for mit Øie;
Maaskee de heller ei forstaae dem selv;
Vel veed jeg at deri just Kunsten ligger,
Men jeg paa gammel Viis vil først begribe,
For jeg med Modens Folk vil raabe Bravo.
Kort sagt: lad os med vore Lige leve,
Med Folk som tale samme Sprog som vi,

Som ei en Naade vise ved at komme,
Og ikke synes listig at bemærke,
Om jeg det Uheld har, at lee for høit,
Hvad eller tale, naar det lystes mig;
Og som ei synes mig uhørt at smigre,
Ved i mit eget Huus at finde mig,
I Omgang ganske taalelig at være.
See det er mine Folk, med dem jeg veed,
Jeg staaer saa høit hos dem, som de hos mig.

Hortense (utaalmodig.)

Men Herre Gud! lad os om Ballet tale,
Jeg ei forlanger du skal more dig —
Men det er vigtigt til vort Ønskes Fremme;
Er den Ulykke da saa grumme stor,
At gaae en Times Tid paa Bal og bukke,
Og giøre Cour. Derved man kommer frem,
Men du halsstarrig er, og jeg fortvivler,
Om nogensinde dig i Plads at bringe.

Danville.

Saa lad det være da i Pokkers Navn;
Er jeg saa gammel bleven uden Embed,
Saa kan jeg vel foruden Embed dø,
Og heller jeg fortærer mine Renter,
Skiønt jeg ei mange har, i Fred og Ro,
End jeg det største Embed have vil,
Det bringe hundred tusind Daler mig,
Hvis det min Fred og Frihed koste skal.

Hortense.

Som til et Skuespil gaae da derhen —
For min Skyld vil du? kom min bedste Ven.
Mit Hoved løber rundt ved Tanken blot,

Den Mængde nye Mennesker at see:
Ambassadeurerne, Marchaller, Lorder,
Og Kunstnere, — og hvilke Uniformer! —
Saa Damerne — du ei begribe kan,
Hvor rigt og smagfuldt man sig klæder nu!
Oh Gud! og det i denne Aften er,
Vi kunne gaae derhen, naar blot du vilde —
Jo vist, du vil — vi gaae — jeg ellers døer!

Danville.

Oh Nei! du ikke døer, og du skal see,
At man ret muntert med min Ven Bonnard,
Endskiønt han ingen Dandser er, dog kan
Tilbringe Aftenen heel lystigt her,
Ja spise hvis man vil, og leve dog. —

Hortense.

Men hvad har din Hortense da dig giort?
Hvad har jeg feilet? — Jeg et Ønske kun
I lang Tid nærede, at see dig snart,
Og neppe hiemme, du mig haardt behandler.
Er det fordi jeg loe ad Hr. Bonnard?
Jeg lover dig det aldrig meer at giore,
Jeg vil ham elske som din bedste Ven,
Men kun i Aften ei, — en anden Dag,
I Morgen, ikke sandt — du giver efter?
Danville! bedste Ven, min Mand, min Engel!
Oh kom, oh kom!

Danville (med Anstrængelse.)

Nei! det er mig umuligt.

Hortense (græder.)

Oh Gud! hvor er jeg dog ulykkelig!

Danville (rørt.)

Min Gud! hun græder!

Hortense.

Det er gruſomt, haardt; —
Et Tyranie det er foruden Lige,
Og ſom jeg vide ſkal mig at unddrage.
Du troer foruden Grund, at holde mig
I Fængſel i dit kiedelige Huus?
Du ene ſpiſe kan med din Bonnard,
Han er utaalelig, jeg hader ham —
Men mellem Ægtefolk er Magten lige,
Bliv hiemme, hvis du vil, jeg med min Moder,
Som Gud ſkee Lov er ogſaa buden med,
Kan gaae derhen; ei kan jeg bedre være;
Og dig til Trods gaaer jeg paa Ballet dog, —
Og ganſke tidlig tager jeg derhen,
Og meget ſildig vil jeg gaae derfra,
Thi jeg vil ikke ſee din Hr. Bonnard,
Og jeg vil ei begraves levende,
Med dine kiedelige gamle — Venner!

Danville (raſende.)

Til Trods for mig du vil paa Ballet gaae?
Jeg dig forbyder det. —

Hortense.

Og dog jeg gaaer!

Danville.

Det vil vi ſee.

Hortense.

Det ſkal du faae at ſee.

Danville.

Huſk paa Hortenſe, det er ſaa min Villie;
Du muligt ſiden vil mig bede, plage, —

Hortense.

Frygt ei for det —

Danville.

Men om du og paa Knæ,
Mig tigged, bad og græd — jeg siger Nei!

Hortense.

Affkyelige Mand!

Danville.

Gud hvilket Sind!

Hortense.

Jeg i mit Værelse mig flutter ind,
For min Tyrans Forfølgelser at undgaae.

Danville (i det hun gaaer.)

Erindre vel det er min faste Villie.
(alene, efter en Pause.)
I Sandhed det var ret et venligt Møde!

Tredie Act.

Første Scene.

Hortense

(kommer ind, smagfuldt klædt som til et Bal; en Tiener følger hende.)

Siig det til Herren. — (Tieneren gaaer.)
Han vil tale med mig,
Og lader mig høitidelig det vide.
Men lad ham komme kun: jeg rede er
Til at modtage ham. Han venter Taarer,
Men jeg skal vise ham, jeg ikke græder,
Og gaaer paa Ballet dog — Min Moder finder
At det er ene ham, der Uret har.
(Seer sig i Speilet.)

De Blomster klæde mig — Han vil mig tvinge —
Oh! den Garnering ganske deilig er —
Som Slave mig behandle — falsk Beregning;
Jeg trodser ham, og viger ei et Skridt. —

Anden Scene.

Hortense. Danville.

Danville (i Baggrunden.)

Hvad hun er smagfuldt klædt — Hvad er hun smuk!

(Han nærmer sig.)

Jeg seer du vil bestemt ulydig være —
Du gaaer paa Bal?

Hortense.

Hver har saa sin Idee;
Du blive hiemme vil, jeg vil gaae ud.

Danville.

Du ingen Skrupler har?

Hortense.

Aldeles ikke —

Danville.

Din Vrede gior dig næsten overmodig. —

Hortense.

Min Vrede siger du — siig dog mit Had.

Danville.

Det var dog alt for stærkt. —

Hortense.

I Sandhed nei!
Jeg føler mig i dette Øieblik — — —

(Sagte.)

Ei ventet jeg at finde ham saa blid. —

Danville.

Jeg vor Uenighed har eftertænkt.

At du kan vredes, finder jeg naturligt;
Men paa min Alder bør Fornuften raade,
Og ofte kan den bedste Sag man tabe,
Hvis man i Hidsighed forfægter den. —
Du kunde troe, jeg vilde hævne mig,
Hvis jeg dig ei tillod at gaae paa Bal.
Nu vel, saa tag derhen, nyd denne Glæde;
Jeg vil mig straffe for min Hæftighed,
Ved mig dit kiære Selskab selv at nægte,
Gaae derfor kun, men lad os være Venner,
Vil du?

Hortense.

Men — —

Danville.

Gaae kun ene med din Moder;
Hun har vel ogsaa fundet mig for streng;
Ei var det godt at have tvende Fiender;
I have vel sagt meget slemt om mig?

Hortense.

Ja lidt. —

Danville.

Men du det glemme vil, ei sandt?
Har jeg maaskee med Strænghed talt, befalet,
Saa tilgiv mig, og lad det være godt. —
Jeg var lidt undskyldt, thi endskiondt Bonnard
Er loierlig, det vil jeg gierne tilstaae,
Han netop har, imedens du ham spotted,
— Sig ædelmodig selv opoffrende —
En saare vigtig Tieneste bevilst mig,
Der kan maaskee ham komme meget dyrt.

Hortense.

Hvorledes?

Danville.

Det jeg ikke sige tør.

Hortense.

Du veed dog jeg kan tie.

(Hun tager hans Haand og seer venlig spørgende paa ham.)

Danville (efter lidt Betænkning.)

Nu saa hør:

Mens dine Venner, som du føder daglig,
Fordi den store Tone saa det byder,
Paa vor Bekostning fraadse, leve høit,
Min gamle Ven Bonnard, paa sin mig tiener.
Min Søn har Uheld havt i Handelen;
Jeg burde det vel have forudseet,
Men ak! Hortense, ene dig hengiven,
Jeg lod ham uden Raad, paa egen Haand,
Udsættende mit Navn, og hans Formue.
Hvad var der bleven af? min Pung var tom; —
Deri Hortense havde du mig hiulpen —
Da kom Bonnard — den ærlige Bonnard
Mig laaner — Han af Kongens Kasse tager —
Det Rygte, han i fyrgetyve Aar
Har bygget sig ved sin Retskaffenhed,
Sit Embed, Ære, ja maaskee sin Frihed,
Alt vover han, sin Ungdoms Ven at frelse —
Siig — finder du endnu ham latterlig? —

Hortense.

Nei sikkert ei — blandt mine mange Venner,
Ei Een saa ædelmodigt havde handlet,
Og leer jeg end ved deres muntre Tale,
Jeg maae Bonnards Høimodighed beundre. —
Men ogsaa jeg Opoffrelser kan giøre. —
Det Bal hvor jeg i Haabet dandsede,

Hvorpaa i aatte Dage alt jeg tænkte,
Hvorom jeg nu i aatte Nætter drømte,
Det Bal vil jeg opoffre Hr. Bonnard —
Jeg gaaer der ei, jeg blive hjemme vil;
Det er bestemt, din Ven skal vorde min!

Danville (henrykt.)

Oh! min Hortense! vil du virkelig?

Hortense.

Ja vist vil jeg min Ven, med Glæde jeg
Min Pynt, som tusinde Beundrere,
Og fleer Misundere mig skulde volde,
Nu vil beholde for din Ven Bonnard.
Jeg var jo før ret smuk i dine Øine,
Men nu jeg vist dog skiønnere er vorden,
Ei sandt?

Danville.

Oh sikkerlig!

Hortense.

Du elsker mig?

Danville.

Oh! jeg tilbeder dig.

Hortense.

Jeg Uret havde.

Danville.

Og var da jeg retfærdig synes du?

Hortense.

Jeg aldrig meer dig vil ulydig være,

Danville.

Og aldrig hæftig jeg mod dig skal vorde,

Hortense.

Og ingen Strid skal meer vor Fred forstyrre.

Danville.

Hvor sødt det er sig atter at forlige!

Hortense (efter en lille Pause.)

Min Ven!

Danville.

Hortense!

Hortense.

Tilstaae dog i Grunden,
Bonnard du som en ivrig Ven forsvarer,
Og deri har du Ret, han er det værd,
Men du mod Hertugen er uretfærdig. —

Danville.

Jeg troer retfærdig mig som Loven selv.

Hortense.

Jeg tilstaaer dig, jeg troer du er det ei.

Danville.

Naar man er tyve Aar man dømmer let.

Hortense.

Men senere man vorder alt for strænge.

Danville.

Heri du feiler —

Hortense.

Heri jeg har Ret.

Danville.

Jeg troer det ei —

Hortense.

Ja ja.

Danville.

Men nei!

Hortense.

Men jo!

Danville.

Jeg siger Nei —

Hortense.

Jeg paastaaer at —

Danville.

Hold inde!
Hvorledes? skulde vi paa ny begynde,
Om Hertugen og Hr. Bonnard vor Trætte?

Hortense.

Men vi jo tale kunne uden Vrede:
Fordi man elsker Een, skal man den Anden,
Der ogsaa Tienester kan giøre, hade?

Danville.

Det er en ganske anden Sag Hortense.
Den Ene er i Alder just med mig,
Den Anden — — — —

Hortense.

Nu fuldend: hvad er den Anden?

Danville.

Den Anden just i Alder er med dig. —
Tilgiv Hortense, ak! jeg føler grant
Min Kierligheds urimelige Følger.
Fornuft og Tid og Alder hegner ikke,
Om selve Oldingens det svage Hierte.
Men saa Naturen i sin Vrede bød,
At han kan føle Kierlighedens Pinsler,
Men kun dens Glæder skiælvende han ny d.
En Ungersvend i Manddoms Kraft og Styrke,
Ustraffet Kierligheden gaaer imøde:
Han seirer vist, han Pigen maae behage;
Men naar man i sin Livets Aften elsker,
Naar man besidder hvad enhver misunder,
Man vorder gierrig, ruger paa sin Skat.
Hvor kan jeg rolig see en Flok Rivaler,
Med Ungdoms fagre Prydelser forskiønnet,
Dem hver en svunden Dag, mig fierner fra?

Maae ei ved Sammenlignelser jeg ængstes?
Maae ei mit tynde Haar, som Aldren graaned,
Mit gamle Hierte grundet Frygt forvolde?
Jeg er ei skinsyg, men jeg nægter ei,
Den som et Blik, et Smiil, et muntert Ord,
Dig lokker fra, mig synes slux en Fiende,
Der røver mig min Skat, mit Liv, mit Alt.
Jeg veed, saa høit som jeg dig elsker ingen;
Men hvortil nytter mig min Kierlighed,
Hvis dog en Trediemand dig meer behager?
Jeg skielve maae — jeg skielver virkelig —
See det min Skiæbne er, — derfor den Hertug
Er mig modbydelig — derfor jeg føler,
At jeg med Møie holder mig tilbage,
Naar hans forhadte Aasyn jeg erindrer.
Jeg Uret har, jeg veed det saare vel,
Det Svaghed er, det er Afsindighed,
Kort hvad du vil — men jeg derunder liider,
Og ønsker blot, og beder at dit Venskab —
— Dit Venskab — ei din Kierlighed Hortense —
Medlidenhed og Trøst mig skiænke vil. —

Hortense.

Hvor din Beskedenhed dig selv bedrager! —
Med Rette jeg beklager mig derover.
Hvad er det for Rivaler som du nævned?
Om deres Tale end mit Øre kildrer,
Troer du dog virkelig den naaer mit Hierte?
Vær mod dig selv retfærdig dog Danville:
Den som af alle meest behager mig,
Er den som underholder mig om dig,
Og seer du mig et venligt Smiil paa Læben,

Det er til Tak for den der dig høiagter.
Men hvi, naar Veien staaer til Storhed aaben,
Os nægte hvad du dog saa høit fortiener?
Lad mig den Glæde dog for Verden nyde,
At hæve os ved din Fortieneste;
Og lad mig vise dig, at dette Hierte
Dig foretrækker ene ei af Pligt,
Men fordi Kierligheden bød mig det. —

Danville.

Hvis Hertugen til vor Forfremmelse,
Du ei vil bruge, jeg tilsteder Alt.

Hortense.

Giør da Visit til denne lille Mand,
Som har saa saare stor Indflydelse,
Som er den første ved Financerne,
Hans Venskab kan maaskee os være nok,
Men der maae du i Aften lægge Kaart.

Danville.

Du vil det saa?

Hortense.

Oh Nei! jeg vil det ei,
Men jeg dig derom ret af Hiertet beder.

Danville.

Saa gaaer jeg strax — Men hvad opholde kan
Vor Ven Bonnard? — ak! hvis han kom imens?

Hortense.

Saa skal jeg holde ham med muntert Selskab,
Jeg vil begynde med hans Skoleaar.

Danville.

Hvad er det sødt sig atter at forlige,
Tilsidst maae Breden dog for Venskab vige.

Nu iler jeg, men snart jeg her igien,
Skal favne min Hortense og min Ven!

(Han gaaer.)

Tredie Scene.

Hortense (alene.)

Nu er det giort! — gior det mig meget ondt?
Ak nei! det kosted mig kun saare lidet,
Danville er saa god — Jeg nægter ei,
Det Bal mig fristede særdeles meget —
Hertugen havde dandset meest med mig —
Det havde Hoffets Damer dygtig ærgret —
Gud hvilken Fryd! — I Sandhed det er Skade —
Men ei jeg tænke mere vil derpaa.
Jeg vil de gamle Venner ret behage,
Fornøie dem, jeg leer, saa lee de og,
Og jeg min Glæde søge vil i deres.

En Tiener (kommer.)

Hertugen ønsker at opvarte Fruen.

Hortense.

Han er velkommen mig — Nu gielder det.

Fierde Scene.

Hertugen. Hortense.

Hertugen.

Den Uvished De lod mig i Morges,
Har giort mig Dagen lang min Naadigste.
Jeg hos vor Ven, den gamle Greve, har
Til Bords i trende stive Timer sat;
Een Tanke kun beskiæftiged mit Sind,

Alt andet glemte jeg — ak hvor naturligt!
Saa listed jeg mig bort saasnart jeg kunde;
Og syntes som jeg slap af Fængsel ud.
Men hvilken Smag — Hvor er De yndigt klædt!
Jeg altsaa haabe tør vi have seiret? —

Hortense.

Min Hertug — Nei — De regne ei paa mig!

Hertugen.

Hvorledes? er det muligt? ei De vil —

Hortense.

Jeg bør det ei.

Hertugen.

Men bør, min Naadigste,
De da et længe givet Løfte bryde?
Hvorfor skal jeg da just opoffret være?
Og naar jeg beder dem at holde, hvad
Jeg turde haabe De med Glæde loved,
Vil ei min Bøn med deres Ønske stemme?

Hortense.

Jeg ei mit Ønske har til Rettesnor,
Min Mand har anderledes det bestemt. —

Hertugen.

Og med saa ligegyldig let en Tone,
De taler om hvad mig saa dybt maa smerte.
Jeg seer at saare lidt det dem har kostet,
For at bestemme deres Valg min Frue —
Jeg tilstaaer og, for dem er Tabet ringe,
En ny Triumf, og hele Verdens Hylding,
Er kun for dem en Hverdags-Nydelse.
Men naar Husherren ønsker, at hans Bal
Saa smukt, saa smagfuldt være skal som muligt,
Er Tabet af den skionneste Person,

Ubodeligt — Hvad angaaer mig min Frue,
Da vil Fornøielsen som venter mig,
Vel knap erstatte den, jeg her forlader. —

Hortense.

Det er min Hertug dog vel alt formeget,
Og min Fraværelse, tro mig, kan ei
Af saa stor Vigtighed for Ballet være.

Hertugen.

Forlad mig det min Naadigste — Jeg seer
At ene De ei kiender deres Magt.
Beskedenhed har og sin onde Side:
Man ofte aner ei man skyldig er,
Dog er De det min Frue, hvis De svigter.
Hvem troer De vel, kan deres Plads indtage?
Behoves ikke ofte kun een Dame,
For at forskionne alt hvad hun sig nærmer?
Hvor hun sig viser, seer man Smiil paa Læben,
Man mumle hører, Gud hvad er hun skion!
Og hendes Ynde alt om os belyser.
Med Hiertet fro, Forstanden vorder blid,
Man fordrer mindre for at more sig,
Man vorder overbærende med Alt.
Men gaaer hun bort, er Trylleriet endt,
Man kieder sig, man hører ikkun Støi.
Der gives Andre Smukke svarer De,
Det muligt er, men ei man vidste det;
Naar man saa glimrende et Lys har nydt,
Vil Øiet hvert et andet finde mat;
Det hele Selskab synes uden Liv;
Og midt i denne glimrende Forsamling,
I Ørken man sig troer, nu hun er borte. —

Hortense.

Tvivl ei min Hertug paa, hvor ondt det gior mig —
Jeg vilde gierne, men jeg kan det ei.

Hertugen.

Kom dog —

Hortense.

De ei maa bede mig.

Hertugen.

De kommer? —

Femte Scene.

De Forrige. Madam Sinclair,
(som kommer ind klædt til Bal.)

Hertugen (til Mdm. Sinclair.)

Min Naadigste jeg deres Hielp forlanger,
For deres smukke Datter at bestemme,
Jeg fordrer den i alle deres Navn,
Som hos min Onkel haabed sig at more.

Madam Sinclair.

Men vist jeg troer min Datter agter sig — —

Hortense.

Min Moder De maae bringe min Undskyldning.

Madam Sinclair.

Det Skade er, din Pynt er dog saa net.
Man havde spurgt: "hvem er den smukke Dame,
"Som man omringer, alles Øine følge?"
"Det er min Datter" — nu de rose dig —
Ministren ogsaa mig lykønsket havde —
— Men naar Din Mand befaler, maa vi lyde,
En kierlig Bedstemoder let kan feile,
Jeg bliver hiemme med.

Hertugen.

Hvad gior jeg nu?

(Til Madam Sinclair.)

Princessen regnede bestemt paa dem —
De maa tilgive mig, jeg har dem omtalt,
Og sagt — min Mening — Hendes Høihed ønsker
Ret meget et saa lovende Bekiendtskab.
Hun talte om, at komme hid til dem;
Jeg troer De burde forekomme hende.

Madam Sinclair.

Ak nei! min Hertug, det for meget er;
De sætter slemt mig i Forlegenhed.
Gud! Tænk engang Hortense, en Princesse!

Hortense.

Jeg seer det nok — —

Madam Sinclair.

Uhøfligt vil det være
Om vi fra Ballet blive. —

Hertugen.

Og jeg bringer
En Hilsen fra Baronen som De kiender,
Han fordrer dem at møde ved Piketten;
Man paastaaer, han skal spille mesterligt,
Og Mængden stimler om hans Spillebord,
Saasnart han sætter sig.

Madam Sinclair.

Jeg haaber dog,
Min Hertug gior den Ære mig at troe,
Man kunde nogen Tid ham Stangen holde.

Hertugen.

Maaskee, dog er han meget stærk.

Madam Sinclair.

Hortense! —

— Dog overvei det vel, jeg gaaer der kun
For dig at følge. Hvis din Mand ei vil,
Du bør som lydig Kone blive hiemme.

Hortense.

Danville rigtignok mig tilladt har —
— Og før endog han indbød mig dertil. —

Hertugen.

Saa er jo alting hævet.

Madam Sinclair.

Hvad kan da
End holde dig derfra?

Hortense.

Men jeg —

Hertugen.

Min Frue,
En herlig Aften De tilbringe vilde:
Jeg seer min Onkel komme dem imøde:
Han dem beundrer, Mængden studser, hvidsker,
En Hær af unge Herrer dem beleirer,
Man dandser, spøger, leer, Musikken støier,
Vi see som i Laterna magica,
Forbi os ile Salens glade Vrimmel:
De stolte Diplomater, Hoffets Store;
Ved Spillebordet hist de unge Herrer;
De Militaire, straalende af Guld,
Men ofte med desmindre Guld i Lommen,
Forsøge Lykkens Hiul, mens Damerne
Forgiæves sukke efter dem til Dandsen;
Hvor vid en Mark for deres muntre Lune!
See hist den fede pudrede Professor,

Som slaaer om sig med græsk latinske Floskler,
Men glemmer ei, at man paa Bal og spiser,
Og lover vist ved Bordet sig at troste.
Imidlertid imellem hver en Dands,
Med Albustod og Complimenter, han
Sig baner Vei til alle Glas og Fade;
Her moder De den svulstige Poet,
Hvis Rynker glatted sig for dem min Frue — —

Hortense.

Som i min Stambog skrev det græske Vers?

Hertugen.

Og seer De der den stolte Børs Baron,
Som hist i Vinduet paa min Onkel holder,
Og haaber hele Verden vil bemærke,
Han hvisket har med vor Finans-Minister.
Der har vi Greven og, som skoggerleer
Ved sin formeentlig meget fine Tale;
Hans Vittigheder, som saa mange Andres,
Med Coursen hvert Qvartal fornyes kun. —
Kort sagt, vi ei vil Stof til Latter mangle,
Thi findes Klogskab i den store Verden,
Og har end der Cultur og Smag sit Sæde,
Dens Særheder og Fordomme dog byde,
En prægtig Skive for Satirens Pile.
Et vittigt Ord af deres smukke Mund,
Man vil gientage over hundred Gange;
Det giver Stof til Tale for de Folk,
Der ei i egen Hierne noget finde,
Og man med mig skal sande, at uagtet
Ved Skionhed De indtog den første Plads,
De dog ei brugte deres bedste Vaaben!

Hortense.

Jeg nægter ei, jeg haabed mig at more
Dog ei jeg vente tor saa megen Lykke.

Hertugen.

Med Damerne er det en anden Sag,
For deres Vrede maae De vogte dem,
Thi den de frygte ei de rose gierne, —
(leende.)
Hvad vil de gode Damer ærgre dem!

Hortense.

Troer De?

Hertugen.

Det kan De dem forlade paa,
Thi vore Modens Skionne taale ei,
At man dem Seiren saa af Haanden vrister.
Men mange Fiender give megen Ære;
Jeg lover dem en dygtig Hob i Aften,
Og det vil være deres største Seir.
Nu kom —

Hortense.

Om jeg tilskrev min Mand et Ord?

Hertugen.

Et herligt Indfald!

Madam Sinclair.

Intet er saa let.
(Hun bringer Hortense til et Skriverbord og retter paa hendes Haar. Hortense skriver.)
Siig ham det kun er for et Øieblik,
Og forestil ham vor Forlegenhed.

Hertugen.

Imellem Candidaterne som søge,
Min Onkel ei endnu har sig bestemt.

Madam Sinclair.

Hvor vigtigt da at see hans Excellence.

Hortense (skrivende.)

Han ei faaer Tid at vorde vred derover —
Vi komme strax tilbage — Valentin! —

Madam Sinclair (kaldende ved Døren.)

Oh Valentin! —

Siette Scene.

De Forrige. Valentin (kommer ind.)

Valentin.

Min Frue, hvad befaler?

Madam Sinclair.

Han maae besørge dette Brev.

Valentin.

Til hvem?

Madam Sinclair.

Til Herren.

Valentin.

Skal jeg søge ham i Byen?

Madam Sinclair.

Nei! giv ham det ved hans Tilbagekomst.

Valentin.

Og skal jeg intet sige?

Madam Sinclair.

Nei —

Hortense (givende ham Brevet.)

Gud veed
Om jeg nu Ret hvad eller Uret gior, —
Jeg frygter for det sidste — lad os ile,
Jeg ellers fristes til at blive hiemme!

(de gaae.)

Syvende Scene.

Valentin (allene.)

De kiøre ud — de trække hende med,
Og Herren borte er — Men vogt jer Børn,
Thi bliver han først vred, han spøger ei.
(seer ud af Vinduet.)
Nu stige de i Vognen — saa — afsted —
(efter en Pause.)
Et Brev — det synes mig ret løierligt, —
Forgiæves lægger jeg i Blod mit Hoved, —
Thi, mens han var i Havre, jeg begriber
At Fruen som var her, ham Breve skrev,
Men nu i samme Huus de boe og kunne — —
Sligt Ærinde skal ei mig meget trætte.

Ottende Scene.

Valentin. Danville
(han kommer ind tørrende Sveden af Panden.)

Danville.

Ha Valentin! du maae paaminde mig,
At jeg jo eier egen Hest og Vogn,
Jeg husker først derpaa naar jeg er hiemme,
See! jeg er giennem vaad og ganske træt.

Valentin.

De løber og formeget.

Danville.

Synes du?
Men kan du huske naar i fordums Tid,
Jeg kom tilbage fra min Aftenvandring,
Du ofte fandt mig gnaven, kiedelig,
Hvorfor? — fordi jeg ugift var — Men nu:

Min Kone venter mig ved Aftensbordet,
Og derfor er jeg fro og vel tilmode. —

Valentin (sagte.)

Den arme Mand, jeg ynkes over ham.

Danville.

Og du med din kiedsommelige Spaadom! —
Men, Gud skee Lov! jeg ei mig skræmme lod;
Jeg haaber dog at du til Korset kryber;
En god Matros du var, men slet Prophet!

(vil gaae.)

Valentin.

Oh Herre! (visende Brevet.)

Danville.

Hvad er det?

Valentin.

Et Brev —

Danville.

Et Brev?

Hvi gav du det ei strax?

Valentin.

Fra Fruen —

Danville.

Hvad?

(læser.)

Hvorledes? hvad er det? gaae væk — nei bliv —

(fatter sig.)

Saa Fruen ude er? —

Valentin.

Ja Herre —

Danville.

Saa —

Og hendes Moder?

Valentin.

Ja.

Danville.

Og Hertugen?

Valentin.

Tog med. —

Danville.

Ja saa, det er en anden Sag —
(bryder ud.)
Nei! jeg min Vrede vil forgiæves skiule! —
Hvi staaer du Gamle der og gaber? gaae!
Pak dig — nei bliv — sig: er det muligt dog?

Valentin.

Jeg sagde dem det nok at De en Dag —

Danville (rasende.)

Saa gaae ad Helved til, dit gamle Brøvl!
(Valentin gaaer.)
Hortense, du har grumme dybt mig saaret!
Letsindig vidste jeg du var, men ak!
Men Falskhed meente jeg du aldrig kiendte.
Er denne Løn fortient for al min Godhed?
Jeg tillod det — Hvi kunde du ei strax
Mig sige: ja, jeg gaaer paa Bal — Men nei!
Ved min Godmodighed du hykled Anger,
Du under Paaskud faaer mig bort herfra,
Og da — Nei det er slet, ja meget slet!
Og hendes Bedstemoder — ha fordømt!
Naar Fanden vil forføre gamle Qvinder,
Det er med Smiger, Pynt og Verdens Fias. —
Men deres Opførsel jeg straffe vil!
Jeg er jo ogsaa buden med paa Bal? —
De er jo Mester i den fine Tone,
Ei sandt min Hertug? Vel De skal mig kiende,
De ei for intet banked paa min Dør; —

Jeg haaber jeg skal møde ham, og da — —
Hvad da? — hvad vil du gjøre gamle Taabe?
Hvordan? jeg skinsyg? — Nei den Daarlighed
Har Gud skee lov ei Plads i dette Hjerte.
Jeg er ei skinsyg, men min unge Kone
Har min Veiledning nødig her i Verden;
Anstændigheden byder det — Hei da!
Kom rask, giv mig min bedste Kiole hid!

Valentin.

Hvorledes Herre?

Danville.

Karl, kan du ei høre?

Valentin.

Men hvor vil Herren hen?

Danville.

Jeg vil — jeg gaaer — —
Men skal jeg dig da Regnskab gjøre, hvad?

Valentin.

Det sildigt er, hvad vil De ude nu?

Danville.

Fordømte Karl, han gjør mig rasende!

(Valentin gaaer.)

I Grunden har han Ret — Hvad vil jeg der?
Paa Hertugen mig vælte ind — Oh nei!
Og skulde jeg paa tresindstyve Aar,
Mig lænke til min unge Kones Følge?
Skal jeg paa Bal mit sølvgraae Haar udsætte,
For unge Spottefugles bittre Gloser?
Hvad gjør jeg vel paa Bal? Min Kone plage,
Udspeide hendes Tale, Mine, Gang,
Og som et Spøgelse der vanke om,
Og skræmme Glæden bort fra hendes Vei —

Skal hun, fordi jeg gammel er, da visne?
Og hvis min Vrede mig i Dag forfører,
Er Isen brudt, saa maa jeg altid følge,
Og altid Slave, altid ængstelig,
Vil Kiedsomhed og Angest vexle Plads
Hos mig, og lig en Skoledreng — Fy skam dig
Danville, vær en Mand — bliv hiemme dog —

(Valentin kommer med Kiolen.)

Desuden hendes Moder er jo med —

(Tager Kiolen paa.)

Jeg bliver hiemme — Jeg vil hende vise,
At man kan more sig foruden hende —
Min Hat — Ret strax min Ven Bonnard jo kommer;
Vor glade Ungdom vi erindre ville,
Og allerede jeg — — jeg skinsyg er!
Nu vel — det frygtelige Ord er sagt:
Skinsygens Gift i mine Aarer flyder,
Og breder dunkle Taager for mit Die.
Farvel da Frihed, du min gamle Ven,
Farvel min Fred, min Ro, min Værdighed,
— Farvel Medlidenhed og Agtelse,
Mit Hierte svulmer kun af Had og Hævn!
Jeg vil min Skiæbnes Skaal bredfyldt udtømme,
At frygte, skiælve, tvivle, langsom døe,
Den Helvedpinsel vil jeg mig unddrage —
Jeg gaaer paa Bal til Spot for hele Verden!

Valentin.

Det løber sur for ham —

Danville.

Er Vognen færdig?

Valentin.

Ja Herre!

Danville.

Lad mig ile da. (møder Bonnard.) Oh Gud!

Niende Scene.

De Forrige. Bonnard.

Bonnard (munter.)

See her er jeg — er Aftensbordet dækket?
Det sildigt er — Min Post mig længe opholdt,
Desuden kommer jeg til Fods min Ven,
Thi ei Kareth jeg har — men see engang —
Jeg troer for Gud det er din Brudgoms Kiole!

Danville.

Forlad mig —

Bonnard.

Alt forladt min Kammerat,
Jeg finder dig.

Danville.

Min Kone er paa Bal,
Og — — —

Bonnard.

Du her hiemme blive vil med mig.

Danville.

Nei juſt paa Vei jeg var at søge hende —

Bonnard.

Hvad Snak! lad dem der tog med hende did,
Kun bringe hende hiem.

Danville.

Det gaaer ei an.

Bonnard.

Og hvorfor ei? er ſkinſyg du maaſkee,
Naar ei du er ved Siden af din Kone?

Danville.

Nei sikkert ei —

Bonnard.

Nu da, hvad er der da?
Du er saa løierlig, du tripper om,
Og synes ikke glad ved mig at see.

Danville.

Tilgiv mig bedste Ven, jeg henrykt er:
Men seer du det er sildigt, — og — tilgiv —
Men dette Bal skal være meget smukt —
Jeg ei min Lyst kan styre — vil derhen —
Et Bal mig morer kongeligt — seer du —
Ei sandt — du mig forstaaer?

Bonnard.

Paa ingen Maade.

Danville.

Jo vist! et saadant Bal hos en Minister,
Det er saa muntert, denne Støi, den Ungdom,
Det synes mig dog friste maae enhver;
Du indseer let min store Lyst — tilgiv —

Bonnard.

Oh! vær fornuftig, hold dog op at spøge!

Danville.

Et Øieblik —

Bonnard.

Jeg holder dig ved Kiolen.

Danville.

Kom tag med mig —

Bonnard.

Jeg troer for Gud du vil!
Ja var jeg ganske ung som du Danville,
Saa lod jeg gaae, men mellem dig og mig,

Din Lyst brat sætter fyrgetyve Aar.
Hvem Fanden kunde ogsaa tænkt paa det?
Husholderſken er paa Comedie nu,
Min Tiener ude, Gadedøren lukket,
Og du paa engang faaer en ſelſom Lyſt,
Til Bal og Dands, ſom giør mig ganſke bange.
Hvor ſkal jeg nu mit Aftensmaaltid ſøge?
Naar man til Middag ſpiſer Klokken ſex
Som du, man kan undvære det; men jeg —

Danville.

Saa roes da nu din Peberſvendeſtand —

Bonnard.

Vil du maaſkee lovpriſe Ægteſtanden?
Men ſkynd dig — du maaſkee en Dame har
Til første Bals — men hør — jeg vilde ſige —
Hvad var det nu — naa hør — nu har jeg det;
Naar vil du ſpiſe hos mig — hvilken Dag?

Danville (utaalmodig.)

Hvad Dag du vil.

Bonnard (holder ham tilbage.)

Vil du paa Tirsdag?

Danville.

Godt.

Bonnard.

Ah hør!

Danville.

Nu da?

Bonnard.

Husholderſken vil heller
Du Onsdag komme ſkal.

Danville.

Brav, brav!

Bonnard.

Men hør,

Du veed jo ikke hvor jeg boer —

Danville.

Godt godt!

Farvel!

Bonnard.

Danville!

Danville.

Ha!

Bonnard (efter en Pause.)

Fornøi dig godt!

(Danville styrter ud — Bonnard gaaer langsomt efter rystende paa Hovedet.)

Tiende Scene.

Valentin (allene.)

Gud veed hvad der det bedste er at være,
En Peberſvend, hvad eller gammel Nygift?
Jeg Gud ſkee lov har valgt en Middelvei,
Og tidlig gik ombord med Ægteſtanden.
Jeg ſover, ſpiſer, drikker naar jeg vil
Min Kone ſkiænder — derved Tiden gaaer,
Og ſaa jeg leved fro i tred've Aar!

Fierde Act.

Første Scene.

Hortense. Madam Sinclair.

Madam Sinclair.

Din Opførsel jeg ei begribe kan —
Du knap i Salen er, og strax du gaaer.

Hortense.

Min Uret følte jeg kun alt for sildig.

Madam Sinclair.

Det halve Selskab knap endnu var kommen.

Hortense.

Og dog det var for sildigt! — Ganske vist
Han i sin første Hidsighed har fundet
Min Svaghed lig et lavt Forræderie,
Og han er ilet did at hente mig —
Siig: havde Uret jeg at svare nei?
Gud! hvorfor blev jeg ei mit Forsæt tro?!

Madam Sinclair.

Jeg er uskyldig, ei jeg fristed dig. —

Hortense.

De burde styrket mig i min Beslutning,
Da Hertugen mig bragte til at vakle.

Madam Sinclair.

Ei see! ja det var Ret, skiænd nu paa mig,
Som om jeg havde andet giort — see, see!

Hortense.

Jeg veed ei hvad jeg siger — tilgiv mig —
Oh bedste Moder, ene jeg er skyldig!
Hvad min Letsindighed maae smerte ham,

Og hvilke Sorger den os begge bringer!
Min Villie den er god, min Evne svag,
Et Feiltrin bringer tusind onde Følger!

Madam Sinclair.

Jeg tilstaaer det, som Moder burde jeg —
— Jeg elsker dig for høit min bedste Datter.

Hortense.

Gud veed naar han tilbage komme kan!

Madam Sinclair.

Gud veed om han blot kommen er derhen;
Naar man i Tide kiører, lykkes det,
Men kommer man med Vognen først i Rækken,
Man venter længe, fryser, ærgrer sig —
Paa Gaden holder han maaskee endnu. —

Hortense.

Og efter Reisen træt og maaskee syg —
Oh Gud! jeg siner ingen mulig Trost,
Thi kommer han først op i denne Vrimmel,
Han vil forgiæves giøre Umag sig
At finde os. I denne Mængdens Hvirvel,
Sig trængende, bestandig trængt tilbage,
For hvert et Skridt han møder kun Forhindring.

Madam Sinclair.

Nu vel, man qvæles lidt, men smukt det er,
At see saa glimrende et Selskab samlet;
Jeg har nu et langt bedre Haab min Datter,
Saa nyt et Skuespil vil more ham,
Og han med Glæde dig tilgive vil.

Hortense.

Oh! give Gud det var saa vel!

Madam Sinclair.

Siig mig,

Saae du Princessen? ei jeg finde kan,
At hendes Krands var smukkere end din. —
Jeg kunde ei til Spillebordet naae —
Der var dog alt for mange Mennesker —
Et par ret nette Ord jeg havde udtænkt,
Om Leiligheden havde tilbudt sig,
Men ingen — —

Hortense, (som har staaet i Tanker.)

Hertugen er ene skyldig!

Madam Sinclair.

Han overalt dig fulgte som din Skygge.

Hortense.

Det maae man tilstaae ham, han er elskværdig.

Madam Sinclair.

Ministeren mod dig var meget naadig.
Saae du hvordan hans Øine fulgte os?

Hortense.

Ja vist. —

Madam Sinclair.

Betydningsfuldt hans Smiil mig syntes —

Hortense.

Jeg veed det.

Madam Sinclair.

Om din Mand han sagde nu — —

Hortense.

At Embedet han havde — — ak! men nei!
Jeg ei en saadan Lykke haabe tør.
Danville er alene, kiender ingen,
Hvorledes skal man ane blot han er der?

Madam Sinclair.

Hvis Hertugen ham møder, han — —

Hortense.

Oh Gud!

Hvis de hinanden mødte! — Stolt han er,
Og rædsom hæftig — Alt jeg frygte maae!

Madam Sinclair.

Du drømmer usandsynlige Ulykker —
Kom lad os gaae til Sengs; thi jeg er træt.

Hortense.

Nei, jeg vil heller vente paa Danville.

Madam Sinclair (med Godhed.)

Nu vel: husk paa jeg ei er brødefrie;
Beskyld mig kun for Alt — Jeg veed Danville
Vil skiænde dygtig for min Verdens Lyst;
Jeg vil det bære Alt, mig tilstaae skyldig,
Men skiænder han paa dig, saa skiænder jeg!

(hun gaaer.)

Anden Scene.

Hortense (alene.)

Hvad er dog vore usle korte Glæder.
Imod de Sorger de os ofte volde?
Man utaalmodig seer en Dag imøde,
Som skal en stor Fornøielse os bringe,
Man dræber Tiden for at naae derhen,
Den kommer, — og med den maaskee en Sorg,
Som lader os den svundne Tid fortryde. —
— Dog var det Bal særdeles nydeligt —
Han viste mig udmærket Artighed.
De andre Damer dygtig ærgred dem —
— Han har Forstand — han dandser nydeligt —
Det er umuligt ei at lide ham,
Naar han saa meget høflig er — Og jeg —
Jeg viste det — ja vist — og hvorfor ei?

Dog — ved at tænke rigtig over det,
Jeg føler her (med Haanden paa Hiertet.) en vis Forlegenhed.
— Jeg læse vil — mit Øie løber rundt —
Det ei vil fæste sig ved noget Bogstav —
Jeg har mit Hoved fuldt af Ballet end —
Musikkens Toner stedse mig forfølge.
(Staaer op.)
Nei det dog alt for grusomt er at vente!
Danville, vil du hævne dig maaskee? —
(Bliver ængstelig.)
Er han maaskee i Fare nogetsteds?
Jeg troer — ak nei! — dog jo en Vogn jeg hører;
Han kommer — det er ham, oh Gud skee lov!
Jeg iler ham imøde. (Møder Hertugen i Døren.)
(Med Skræk.) Hertugen!

Tredie Scene.

Hortense. Hertugen.

Hertugen.

Tilgiv min Frue, den De meest bedrøved,
Da De saa pludselig forsvandt fra Ballet.
Jeg kunde ei min Ængstelse bevinge,
Men seer jeg deres Ensomhed forstyrrer.

Hortense.

Min Herre — —

Hertugen (forlegen.)

Ei et Ord De sagde mig,
Jeg frygted De befandt dem ikke vel.

Hortense,
(hilser ham for at gaae ind i sit Cabinet, med Værdighed.)

Aldeles vel min Hertug, kun lidt træt
Jeg var — Nu er jeg vel — jeg takker dem.

Hertugen.

Jeg er beroliget — jeg dem forlader.

(Ved Døren.)

Jeg kunde give dem en vigtig Nyhed. —

Hortense.

Og hvilken da?

Hertugen.

Jeg frygter alt jeg er
For længe her, gaaer derfor bort.

Hortense.

Men tal. —

Hertugen.

Jeg burde have ventet til i Morgen,
Men da jeg veed det vil fornøie dem. — —

Hortense.

Nu da —

Hertugen.

Det kosted svært, der mange var,
Men deres Candidat dog gik igiennem.

Hortense.

Danville?!

Hertugen.

Pladsen har.

Hortense.

Gud hvilken Lykke!
Jeg havde Haabet tabt.

Hertugen.

Og just i Aften,
Min Onkel vilde overraske dem,
Og sig den Ære forbeholdt, dem selv,
I eget Huus, Bestallingen at give,
Men da saa pludselig De var forsvunden,
Han var saa god at skiænke mig den Glæde.
See her! det vigtige Papiir — her er det. —

Hortense.

Hvor vil Danville takke dem min Hertug —
Ja han er og paa Bal. —

Hertugen.

Det maae jeg troe,
Jeg syntes nok jeg saae ham; jeg endog
Et Skridt imod ham giorde — dog bestemt
De sagde jo, han ikke komme vilde. —

Hortense.

Tænk dog hvad det Papir vil glæde ham!
Og Moder — oh! min Moder strax maae vide
Vor pludselige Lykke. (vil løbe ud.)

Hertugen (med Hæftighed.)

Bliv, oh bliv! —
(fatter sig.)
Vil De berøve mig den lille Glæde,
Som jeg mig ene forbeholde vilde;
Lad i det mindste mig dog være med,
At nyde hendes Overraskelse.

Hortense.

Ja det er sandt — De deres Ret forsvarer.
(Hun giver ham Papiret tilbage, som han lægger paa Bordet.)
Men hvilken Tak vi alle tre dem skylde,
Hvor er mit Hierte rørt, hvad jeg mig glæder,
Til dem at vise vor Taknemlighed!

Hertugen.

Oh! deres er mig nok, den er mig Alt!
Til slig Belønning, yndige Hortense,
Bør intet foies — Alt den er for stor —
Jeg den uværdig er — Et Ord af dem! —
Hvad høiere Belønning kan jeg attraae?

Oh! De maae kunne læse i mit Øie,
Den Glæde som mit Hierte derved føler!

Hortense.

Hvis min Taknemlighed saa høit De priser,
Hvad vil Danvilles ei De skatte høit!
Hans Venskab vil —

Hertugen.

Tal mig om deres dog. —
Gud! kunde jeg opnaae en saadan Lykke,
Og kunde deres Venskab jeg fortiene,
Mit Hierte aldrig søgte anden Trøst!
Jeg deres Ven — De min Veninde Frue!
Oh! som en Broder jeg dem elske vilde,
Og vilde agte saare høit mig selv,
Hvis De mig værdig fandt et Venne-Navn,
Hvis De betroede mig en Broders Ret.
En saadan Pagt, gienſidig Agtelse
Kun slutte kan, og Venskabs bløde Kiæder
Omslynge den, og knytte Baandet fast.
Kun den min sande Lykke skabe kunde!
Langt bort fra Verdens usle tomme Glimmer,
Hvor man Adspredelse for Glæde kalder,
Hvad deres Venskab mig forbedre vilde!
Letsindig, ung, for hidsig, stundom skyldig,
Jeg vilde finde Raad hos min Veninde;
Forsigtig, klog, men god, foruden Strænghed,
De vilde venlig føre mig paa Vei,
Og Barnet liig som gaaer i Ledebaand,
Jeg fulgte fro min Mesterindes Haand!

Hortense

(med lidt Kulde, blandet med Forundring.)

Det var for mig dog alt for stor en Ære,

Og alt paa tyve Aar at være Mentor,
Mig dog lidt vel alvorligt forekommer.
Desuden synes mig det ubesindigt,
Om jeg fandt paa at give Raad til Andre,
Mens selv til Ledebaand jeg trænge kan.

Hertugen.

Hvorfor min Frue? Maaskee ogsaa jeg,
Naar vi fortrolig underholdt os sammen,
Mig tillod dem et venligt Vink at give.
Jeg ei min Viisdom skatter meget høit,
Men stundom kan en Galnings Ord dog nyttes.

Horrense.

Tro mig min Hertug, ikke Hr. Danville
Paa Viisdom feiler — Det min Mentor er,
Min sande Ven, min trofaste Veileder;
Kan jeg en bedre have?

Hertugen.

Aldrig Frue,
Umuligt! — Men en Olding dog er streng.
Det er unægteligt, hans Raad er godt,
Men han er mindre overbærende,
Thi ei han Smag i vore Glæder finder,
Men dømme dem med Oldingblodets Kulde.
Han stedse Fortids svundne Dage priser,
Da han var ung, og glæded sig som vi;
Paa samme Alder man forstaaer hinanden;
Vi os tilgive lettere de Feil,
Vi føle, selv vi kunne let begaae.
Danville deres Stolthed er og Støtte.
Men hvad er ei for ham en saadan Viv
Hvis Ynde livner op hans Alders Aften?

Han dem tilbede kan, beundre, elske,
Han kan dem see hvert Øieblik paa Dagen,
Skal ei forstille sig, og uden Frygt
Han sige tør: "Jeg elsker dig Hortense!"

Hortense (naiv.)

Hvorfor vil De han skulde frygte derfor?
Jeg siger ham det selv ret ofte —

Hertugen (heftig udbrydende.)

De!

(fatter sig.)

Jeg og beundred deres fælleds Lykke. —

(Med dyb Smerte.)

Kun jeg — oh rædsom frygtelige Tanke! —
— Tilgiv et Udbrud af min dybe Smerte —
Oh! kiendte De Hortense dette Hierte,
Hvor engang Haabet som en yndig Drøm,
Sig bilded liig en Qvinde blid og øm,
Men da jeg vaagned dette Billed svandt,
Og mørke Tungsind Vei til Siælen fandt.

Hortense.

Hvorledes? De forskrækker mig —

Hertugen (med stigende Lidenskab.)

Ei sandt?
Og Verden troer i det den mig misunder,
At kun i Glæder svinder hen min Tid.
Saa hør hvordan jeg snart maae bukke under,
Og und mig Arme dog en Taare blid:
Jeg drak engang en Gift saa bittersød,
Og det var Elskovs gyldne Kalk jeg tømte,
Da ulmed første Kierlighedens Glød
I Brystet mig, og Fred og Ro bortrømte.
Hortense De, ukunstlet, yndig, blid,

De minder mig om hende, dette Die
Erindrer mig endnu hiin glade Tid,
Og deres Stemme ligner hendes nøie.
Dog yngre var hun og vist ei saa skion;
Oh! havde Dem hun liig i Ynde været,
Mit arme Hiertes Knmmer jeg i Løn,
Ei ubemærkt saa længe havde næret,
Mit Blik, min Stemme havde strax forraadt,
Hvad jeg forgiæves søger nu at glemme; —
Det er forbi — min Kierlighed har naaet
Sin Høide nu — ei meer mit Bryst vil giemme
Den Lidenskab, som jeg desværre da,
Forvovent dristed mig at flygte fra!

Hortense.

Men Hertug hvad kan tvinge dem saa længe,
At skiule dem for deres Hiertes Gienstand?

Hertugen.

Fordi jeg frygter at fornærme hende.

Hortense.

Hvi saa?

Hertugen.

Min Qval De ei endnu mon kiende.

Hortense.

Et Navn som deres smigrende maa være.

Hertugen.

Men hvis hun alt en andens Navn maa bære?

Hortense.

Oh Gud!

Hertugen (med stigende Affect.)

Og dog jeg er mod ham retfærdig,
Jeg tiener ham, som rovede mig Alt;
Men den jeg tilbad stedse er elskværdig;

Forgiæves vilde jeg min Flamme qvalt.
Saa lad den brænde da, og mig fortære!
— Hun daglig hører mig, jeg hende seer —
Jeg kan den Byrde ikke længer bære —
Maaskee jeg skuer hende aldrig meer,
Dog vover jeg — (falder paa Knæ.) Ja det er dem
Hortense!

Hortense (opbragt, forskrækket og forbauset.)
Hvorledes De? — Min Hertug — dette Sprog —
Jeg skielver — Gud — jeg endnu ei begriber
At De saaledes tør fornærme mig —

Hertugen (stedse paa Knæ.)
Tilgiv Hortense en Ulykkelig,
Et alt for dristigt Ord han brat fortrød! —
Men Frue, selv De har vildledet mig,
Kun deres Venlighed mig Mod indgiød.
Det Smiil De gav mig, naar jeg dem mon følge,
Mig syntes Kierlighedens Ild at dølge —
Ak jo Hortense! De mig godt forstod:
De min Forvovenhed ustraffet lod,
Naar jeg beundred, tilbad deres Ynde;
Da burde De min Dom mig strax forkynde;
Men min Elendighed dem moret har —
— Jeg er elendig, men De skyldig var!

Hortense.
Mit Hierte fylder De med Skræk og Nag! —
Reis dem — gaae bort! — oh gyselige Dag! —

Hertugen (reiser sig.)
For Deres Spil et Offer jeg da falder.

Hortense.
Min Uskyld Himlen jeg til Vidne kalder! —
Gaae bort!

Hertugen.

Tilgiv —

Hortense.

Nei aldrig, aldrig, gaae!

Hertugen.

Siig mig —

Hortense.

De skrækker mig, oh gaae, oh gaae!
Danville, Gud! om han kom hiem, og saae
Dem her; paa denne Tid — jeg kiender ham —
Gaae bort! — Skal jeg da døe af Skræk og Skam?!

Hertugen (bønlig angrende.)

Tilgiv, og strax jeg gaaer —

Hortense.

Min Gud! jeg hører
En Vogn — ja det er ham — gaae dog — herud —
Nei bliv — det til Fordærvelse kun fører —

Hertugen (som hurtig har fattet sig, taler med rolig Tone.)

Hvad vil De jeg skal giøre?

Hortense.

Intet — Gud!
Hvormed har jeg det da fortient jeg Arme?!

Hertugen.

Vær rolig kun.

Hortense.

Oh! vil De dem forbarme,
Oh! er jeg dem det allermindste kiær,
Saa skiul dem for Danville, her — see her —
Jeg glemmer alt — oh tak — dog nei — jeg vilde —
Men hør — hans Skridt — oh Gud! det er for silde!

(Hertugen bliver lukket ind i Cabinettet til venstre. Hun sætter sig hurtig ved Bordet og tager en Bog.)

Fierde Scene.

Hortense. Danville (kommer ind, bliver stagende inden for Døren, hvor han siger den første Deel af hans Replique.)

Danville.

Ha! Valentin har Sandhed sagt — Den Angest
Jo hende rober. (høit.) Er du her alene? —

Hortense (farer op.)

Ah! det er dig? — du bliver længe borte —
Jeg ventede — jeg sad — jeg vilde læse —

Danville.

Den Bog dig rører meget som jeg seer —

Hortense.

Oh ja! ret meget —

Danville.

Lad mig see — Moliere —
(med Ironie.)
Ja ja — han stundom er ret rørende.

Hortense.

Oh nei! jeg tog en Bog, Gud veed hvorfor —
Jeg læste ei, jeg bladed den igiennem.

Danville.

Og har du ikke havt Besøg i Aften?

Hortense (ængstelig undvigende.)

Har med Ministeren du ikke talt?

Danville.

Hans Excellens ei giorde mig den Ære —
Men hvorfor er du saa urolig da?

Hortense.

Oh! det er intet, nei, slet intet —

Danville.

Siig:
Her ingen kommen er dig at besøge?

Hortense.

Det kommer af, jeg angest var for dig,
Mens du var borte —

Danville.

Alt for megen Godhed —
Saa det er mig som gior Dig ængstelig?

Hortense.

Oh Gud! jeg føler bitterlig min Uret; —
Du Aarsag har at være vred paa mig.

Danville.

Aldeles ikke — Som en lydig Slave
Jeg følger dig — det er jo kun min Pligt:
Først fængslet i en Vogn den halve Nat,
Dernæst forstødt, fortraadt, ja fast forhaanet,
Jeg gaaer paa Bal, i Haab at finde Dig,
Men borte Fruen er, og som en Nar,
For ei at sige meer, jeg kommer hiem;
Oh nei! min Gud, det er aldeles intet. —

Hortense.

Ja du har Ret — jeg har fornærmet dig;
Skiænd kun, bebreid mig min Letsindighed.

Danville.

Din Hertug saae jeg, men du var der ei,
Saa han naturligviis ei kiendte mig. —

Hortense (tager Bestallingen, som ligger paa Bordet.)

Min Ven, see her — Gud det jeg kunde glemme!
Ministeren — oh læs —

Danville.

Hvad er da det? (han læser.)
(sagte.)
Beviis for at min Skiændsel fuldbragt er.
(høit.)
Hvo gav dig det Hortense?

Hortense.

Hertugen.

Danville.

Paa Ballet?

Hortense.

Tilstaae dog, med mere Iver
Man sine Venner ei —

Danville.

Var det paa Ballet?

Hortense.

Jeg synes dog du burde glæde dig.

Danville (med Voldsomhed.)

Jeg spørger sidste Gang: var det paa Ballet,
At han dig gav det Helvedes Papiir?
Ha! jeg min Harme føler atter vaagne;
Jeg hørte hundred Tunger rundt omkring mig,
Med Spog og Latter tale om min Skiændsel;
Han fulgte dig, han talte kun med dig,
For hele Verden stilled dig til Skue,
Som den han nu beæred med sin Elskov —
Han stoler paa min Alderdom —

Hortense (med Angst.)

Oh Gud!

Husk paa vi ere — — —

Danville.

Begge her alene
(hævende Stemmen.)
Men jeg skal lære din Elendige —

Hortense (med stigende Angst.)

Da vill!

Danville.

Jeg den Nedrige —

Hortense.

Min Ven —

Danville.

Skal straffe trods min høie Alder!

Hortense

(i den høieste Grad af Ængstelighed, vendende sig uvilkaarlig mod Cabinettet.)

Gud!

Tal ei saa høit!

Danville, (som har fulgt hende med Øinene, sagte.)

Hist er han skiult!

Hortense.

Betænk,

Om Folkene det hørte —

Danville.

Du har Ret —

Du er forsigtig mærker jeg — Men træt

Jeg er — gaae kun til Sengs — nu da — gaae kun —

Du hører ei Hortense?

Hortense.

Oh! min Ven,

Naar du er vred paa mig, kan jeg da sove?

Danville.

Saa du vil blive? — vel saa vil jeg gaae —

God Nat!

Hortense.

Danville!

Danville.

Nu —

Hortense.

Giv mig din Haand,

Jeg skyldig er.

Danville (med Spot.)

Er du?

Hortense.

Ja det jeg er.

I Morgen gior jeg dig et Skriftemaal,
Som koste vil mit sønderknuste Hierte.

Danville (med Vrede.)

Nu da — forklar dig, tal, jeg venter, lytter —

Hortense.

Nei, i Aften ei, først i Morgen, du
Med Rolighed vil kunne høre mig.

Danville.

Nu, saa god Nat —

Hortense.

Din Vrede isner mig? —
Du ei til Afskeed favner mig?

Danville.

Aa jo —

(kysser hende — sagte.)

Hvad hun er fræk!

(gaaer ind i sit Cabinet og lukker Døren.)

Hortense,

(gior et Skridt mod det andet Cabinet; gaaer ud, sigende:)

Maaskee han kan sig redde!

Femte Scene.

Danville,

(kommer hastig ind paa Scenen fra sit Cabinet.)

Ha! endelig jeg blev alene dog,
Og kan min fulde Harme give Luft!

(Han aabner Døren til Hertugens Cabinet — denne træder ud.)

Siette Scene.

Danville. Hertugen.

Danville (med sagte Stemme.)

Kom ud, forlænge alt De skiuler dem —
Folg med —

Hertugen.

Hvad vil De mig?

Danville.

Jeg vil dem straffe.

Hertugen.

Hvem — De?

Danville.

Ja — jeg! —

Hertugen.

Men Hr. Danville!

Danville.

Hvor?

Hvad Tid? hvordan? vælg deres Vaaben selv!

Hertugen.

Lad deres Sind dog noget kiøle sig.

Danville.

Naar det fornærmes, ei mit gamle Blod
Af Tiden kiøles, skiønt min Alder hælder.
De meente Herre jeg i Klasse stod,
Med den Slags lave usle Ægtefæller,
Som haanet og foragtet overalt,
Dog glade Skammens Brændemærke bære;
Men der har Vindesygen Æren qvalt:
Jeg i mit gamle Bryst den end mon nære!

Hertugen.

Hvorfor antage Sligt? har De Beviis?

Danville (tager Patentet fra Bordet.)

Før De ved Løgn mig prøver at bedrage,
Saa tag tilbage flux min Skiændsels Priis —
Ei sandt? — De tier — vil den ikke tage,
Nu vel — see her — jeg den vil sønderrive.

(river den itu.)

See saa! — nu kan min Harme Luft jeg give!

Hertugen.

Jeg uforsigtig var, og jeg maae bøde,
Min Opførsel med Rette dem fornærmer;
Men deres Kone ei har nogen Brøde,
Det er min Pligt — —

Danville.

Forgiæves De beskiærmer,
Den De beskylder ved at findes her.

Hertugen.

Hvad jeg bevidner De betvivle tør?

Danville.

Naar Vidnet lyver vist jeg tvivle bør!

Hertugen.

En Kamp imellem os ulige er.

Danville.

Fornærmelsen den store Afstand fylder,
Som Rangen satte mellem dem og mig —
Naar De fornærmer, De Opreisning skylder;
En Mand af Ære aldrig vægrer sig.

Hertugen.

Hvad taler De om Rang? — Jeg Medynk føler
Med deres sølvgraae Haar — derfor jeg nøler.

Danville.

Naar jeg mig hævne vil, det er forsilde,
Og deres Medynk klæder dem kun ilde.

Hertugen.

De falde vil, og man vil udlee mig!

Danville.

Nei! — ad Forbrydelser ei Verden leer,
Og som Forbryder, deres Straf De seer.
Saa troer I unge Herrer virkelig,
Man under Spøg og Skiemt, ustraffet kan

Fornærme, et agtværdigt Huf's Ære?
Letsindig? nei, Forbryder vorder man,
Og vist et Drab er centnertungt at bære.
Den Kamp mig Ære gior, hvordan det gaaer,
Men De, vil haanet vorde, om De falder,
Og De foragtet bliver om De staaer.
Jeg veed det vel, man uden Medynk kalder,
Ved Ogenavn bedragne Ægtemænd,
Men flyder Blod derved, man spøger ei,
Og Verdens Spot til Had sig vender hen.
De frygter man vil lee ad dem — nei nei!
Om De hvad eller jeg vort Blod udgyder,
De brændemærket vorder som Forbryder! —

Hertugen (med megen Rolighed.)

Hold op! det er for stærkt; — jeg ikke kan
Saa grov Fornærmelse uhævnet bære;
Desværre skylder jeg min egen Ære,
At fordre dem. — De er en ædel Mand;
Hvorfor er deres Arm i Dag for svag,
Til at forsvare en saa værdig Sag! —

Danville.

Min Hævn skal give den sin fulde Kraft.

Hertugen.

Bestem en Tid.

Danville.

Ved Daggry.

Hertugen.

Hvilke Vaaben?

Danville.

Jeg mener Kaarder vil de bedste være.

Hertugen.

Og hvor befaler De?

Danville.

Jeg skal dem hente.

Hertugen.

Farvel.

Danville.

De skal mig ikke længe vente!

(Hertugen gaaer ud. Danville ind i sit Cabinet.)

Femte Act.

Første Scene.

Danville (kommer ind, fulgt af) Valentin.

(De betragte hinanden nogen Tid med Taushed.)

Valentin.

Der giorde vi en deilig Reise Herre.

Danville.

Afvæbnet blev jeg — Skiæbnen er mig ublid.
Oh! havde jeg dog her min vakkre Søn,
Han havde hævnet mig!

Valentin.

Men Herre — —

Danville.

Dog —

Jeg søger ham igien.

Valentin.

Hvorledes? — De
Med Hertugen paa ny vil prøve Vaaben?

Danville.

Hør Karl, din Snak begynder mig at kiede.

Valentin.

Saa tier jeg (efter en lille Pause.) Den Hertug kan jeg lide.

Danville.

Hvem? ham?

Valentin.

Ja Herre.

Danville.

Ham du Slyngel!

Valentin.

Ja!

Han slaaes foruden Vidner det er smukt —

Danville.

Den Omsorg var kun for min Kones Skyld.

Valentin.

Og da det var forbi, hvad sagde han
Dem ei for smukke Ting! — det rørte mig,
Og de Erklæringer han giorde dem,
Mig synes dog var ret antagelige.

Danville.

Jeg siger dig han løi, han løi bestemt;
Jeg vil ham ikke troe, hvad han saa siger.

Valentin.

Da vil skam jeg — det passer mig langt bedre.

Danville.

Dumhoved! — See om nogen oppe er.

Valentin.

Jeg tænker Ingen sover længer nu.

Danville.

Er det saa sildigt alt?

Valentin.

Ja, det veed Gud.
Forundrer det dem Herre? Fra Vincennes
Og her tilbage, Veien er skam lang.
De sloges kort. —

Danville (utaalmodig.)

Ha!

Valentin.

Om Forladelse —
Duellen var kun kort, men desto længer
Var Talen — Hertugen for dem at troste — —

Danville.

Hvad mon min Kone gior?

Valentin, (visende Danvilles Værelse.)

Jeg modte hende,
Da jeg i Nat tilbage kom fra Herren.
Der var ei Hielp, jeg maatte lyve lidt:
Hertugen er han her? — Nei, juft nu gik han —
Og Herren faae ham ei? — Umuligt, nei! —
Thi Herren fover alt for noget siden; —
Det var dog klogt? —

Danville.

Hvad meer?

Valentin.

I Dag hun synes mere rolig;
Ved Herrens Dor to Gange alt hun var;
Man svared forste Gang, De fov endnu,
Den anden, at De juft var gaaet ud;
Men nu den tredie Gang, hvad skal jeg svare?

Danville.

At jeg — dog nei —

Valentin.

Vil ei De Frokost spise?

Danville.

Jeg troer du svoret har at drille mig.

Valentin.

Ak! om Forladelse! jeg talte kun

Saaledes, som min Appetit mig bød.
Den skarpe Morgenluft — —

Danville.

Der kommer nogen —
Det hende er — Men nei — kun Moderen —
Gaae dog — gaae bort! (Valentin gaaer.)

Anden Scene.

Danville. Madam Sinclair.

Madam Sinclair.

Nu havde Uret jeg,
Da jeg saa ofte forudsagde dem,
At her dem vented Hæder og Formue?
Jeg gratulerer min Hr. Svigerson,
De fører nu en stor og mægtig Titel.

Danville.

Hvor er Hortense!

Madam Sinclair.

Ak! den Engle-Kone!

Danville.

Ja jeg i Sandhed hende Tak er skyldig.

Madam Sinclair.

Men ogsaa mig. —

Danville.

Jeg skal dem ikke glemme.
Min Kone vide maae jeg nu er hiemme,
Jeg tale vil med hende her alene,
Kan det sig lade gjøre?

Madam Sinclair.

Nei ei nu.

Danville.

Hvad? Nei?

Madam Sinclair.

Med dem alene? Nei umuligt!
Hun vilde nægtet hiemme sig ved Porten,
Men jeg forbød det — Nu hun skal modtage
De mange Venner, som Lykønskning bringe.
Men ei jeg kan Hortense ret begribe:
Hun stirrer, lytter, seer og hører intet;
Hun taler ei, og knap hun smile vil;
Jeg troet vor Lykke har forvirret hende.
Men hvad for Støi det er, De ei begriber,
Her een Visit, den Anden løser af,
Den hele Verden os lykønske vil;
Man kalder dem, den lykkeligste Mand
Blandt alle Ægtemænd som Jorden bar,
At De en saadan yndig Kone har.

Danville.

Hortense tager altsaa mod Visiter?

Madam Sinclair.

Ja vist, og hvad som allermest mig morer,
Er at den store Sal dem knap kan rumme.

Danville.

Det er da ogsaa alt for meget Uheld. —

Madam Sinclair.

Ei sandt? Vi søge maae et andet Huus,
I Morgen skal jeg sikkert det besørge.

Danville.

Jeg bliver rasende ret strax — —

Tredie Scene.

Bonnard. De Forrige.

Bonnard (raaber udenfor.)

Danville!

Hvor er han dog — Danville! (kommer ind.)
Hei Danville!

Danville (ærgerlig.)

Hei! er jeg døv Bonnard? — hvad er der da?
Hvi raaber du saa høit?

Bonnard.

Hvorfor jeg raaber?

Danville.

Ja hvorfor raaber du? hvad vil du mig?

Bonnard.

Hvad jeg dig vil?

Danville.

Tal dog —

Bonnard.

Omfavne dig!

Danville.

Men er du gal — hvorfor? — hvad er der da?

Bonnard.

Min Gud! dit Embede! dit Embede!
Mig synes jeg har Ret at glæde mig.

Madam Sinclair (til Danville.)

Saa vær dog ogsaa mere glad derved.

Danville (trampende i Gulvet.)

Men det er Løgn og Sladder alt tilsammen.

Bonnard.

Hvad er det Løgn? jeg kan dog læse, veed jeg,
Og Moniteuren ei med Sladder farer.
See her, paa første Side, læs kun selv.

Danville.

Oh Gud! man kan ei tvivle meer derom!

Bonnard.

Nei sikkert ei, det staaer jo her paa Prent
Og offentlig bekiendt i hver Avis. —

For mig det træffer overmaade hældigt,
Thi nu jeg haaber du kan redde mig;
Paa dine Løfter mærker jeg, man bør
Ei stole meer, end paa dit Aftensmaaltid.
Det Laan jeg har dig giort, maaskee mig styrter:
Man hos Ministeren derom har talt.

Danville.

Det mangled kun — (vender sig mod Madam Sinclair.)
Hvorledes?

Madam Sinclair.

Jh! ja vist,
De har det til Hortense sagt, hun mig,
Og jeg igien paa Ballet det fortalte,
Alt for at prise dem min Hr. Bonnard.

Danville.

Min Ven er tabt for deres Skyld.

Madam Sinclair.

Oh nei!
Det er saa farligt ei — Til Hertugen,
Hortense har et Ord at sige kun,
Og Sagen strax i Orden er.

Bonnard (glad.)

Oh herligt!

Danville.

Bonnard min Ven, man fører dig bag Lyset,
Hos Hertugen hun virker ei det mindste.

Madam Sinclair.

Vær rolig Hr. Bonnard og kom med mig;
Jeg skal gaae ned med dem til Hertugen,
Og i Hortenses Navn dem forestille.

Danville.

Men nei! — — —

Bonnard.

Tillad — det tager jeg imod —
Du maae dog gjøre godt hvad du har feilet.

Danville (sagte.)

Fordømt — her maae jeg mod min Villie tie.

Bonnard (til Madam Sinclair.)

Undskyld mig Frue, jeg har kun to Ord
At sige til min Ven, og strax jeg kommer.

Madam Sinclair.

Jeg er til Tieneste, naar De befaler.

(Hun gaaer.)

Fierde Scene.

Danville. Bonnard.

Bonnard.

Jeg vil da sige dig min bedste Ven,
At siden sidst vi talte sammen her,
Jeg kommen er paa ganske andre Tanker.
Din Lykke mig fortryller — den mig rører;
Et Ønske, ganske nyt for mig, jeg nærer —
— Du veed, man havde foreslaaet mig,
En ung og meget smuk elskværdig Pige. —

Danville.

Og nu du tænker paa at gifte dig?

Bonnard (forundret.)

Den Tone der, ei lidet mig forundrer;
Var det ei dig, som raadede mig dertil?

Danville.

Du gifte dig Bonnard?

Bonnard.

Ja hvorfor ei?
Hør kun engang: naar en Minister tykkes,

Paa sine Embedsmænd at mindske Tallet,
Er den, som ei er gift, paa Døren strax;
Familiefædrene staae fast som Klipper.
Et ledigt Embede skal gives bort,
Man trende Candidater forestiller,
Men overst den som har Familie staaer,
Især har han en ung og fiffig Kone.
Nu vel: jeg gifter mig, for og engang,
At kunne faae paa Listen første Plads.

Danville.

Og paa din Alder?

Bonnard.

Men min bedste Ven,
Hvor meget er du yngre vel end jeg?

Danville.

Det er en anden Sag med mig, men du?
Jeg seer dig som et Offer alt at ile,
I Afgrunden forblindet dig at styrte;
Men jeg, din Ven, bør holde dig tilbage.
Veed du, Ulykkelige! hvilken Fremtid —
— Din Ubesindighed til grusom Straf, —
Du dig bereder ved et saadant Skridt?
En gammel Ungkarl kiender slet sin Lykke,
Naar han forlader denne sorgfri Stand.
Han Ubesindighed og Viisdom vil
Forene, ved en stærk og varig Pagt,
Og han, til Giengield for sin Ømhed, møder
Modbydelighed for sin Alders Svaghed.
Kort, har du Lyst at døe af Ærgrelse,
Saa gift dig, men hvis ei, saa lev og dø
Som Pebersvend.

Bonnard.

Du gior mig ganske bange,
Men alt i alt dog ei jeg andet gior,
End hvad saa mange, hvad du selv har giort.

Danville.

Det er en anden Sag med mig — men du!
Tænk dog kun paa en saadan Daarlighed,
Din Alders Aftens Lykke vil forspilde.
Troer du en tyve Aars letsindig Kone,
Vil efter dine Vaner rette sig?
Nei ganske sikkert ei — Hun vil dig ærgre,
Og vil maaskee deri sin Glæde finde.
Du holder af dit gamle Huus i Forstaden,
Og hun vil have Huset midt i Byen;
Har du en gammel Ven, hun leer ad ham,
Og naar du sove vil, hun gaaer paa Bal;
Hun i en Maaned sætter til de Penge,
Du til et Aars Huusholdning hende gav;
Hvad i et kierligt Øieblik hun dig,
Ved sledsk og hykkelsk Omhu, lokked fra,
Hun flux betroer den hele vide Verden;
Hun Luner har og Crocodilletaarer,
For hvert fornuftigt Raad du giver hende;
Om Dagen ingen Ro, om Natten vaage,
Der har du hvad der venter dig.

Bonnard.

Hm! Hm!
Det er dog heel besynderlig med dig;
Naar du en Kone fik som var en Engel,
Hvorfor skal just da min en Diævel være?

Danville.

Jeg siger dig, det er en anden Sag
Med mig, men du! Tag dig i Agt Bonnard;
Maaskee du seer din omme Kierlighed,
Belønnet kun med Utaknemlighed.
Maaskee du fremmede Rivaler seer,
Aflokke hende Smiil og venlig Tale;
Og da min Ven Bonnard, du bliver skinsyg,
Og hvis en Elsker du da overraskер,
I billig Harme for dit Navn, din Ære,
Du fordrer ham —

Bonnard.

Paa ingen Maade

Danville.

Jo,
Du slaaes med ham og — — —

Bonnard.

Nei, aldeles ikke —
Maaskee du som en Springfyr duellerer,
Men nu med mig det er en anden Sag.
Jeg slaaes paa ingen Maade — Mig udsætte! —
Og for min Kones Skyld? — Nei Gud skee lov!
Jeg er ei gift endnu, og det du siger,
Mig just ei alt for meget friste skal. —
Men Ting af større Vigtighed jeg glemmer;
Jeg vil mig skynde ned til Hertugen. —
(I det han gaaer.)
Jo vist! jeg duellerer ei saa let! (gaaer)

Femte Scene.

Danville og strax efter **Hortense** (med et Brev i Haanden.)
(Hun seer ei sin Mand.)

Danville.

Hvad Pokker gik der af den gamle Knægt —

Hortense.

Picard — Dubois — nu, ingen svarer mig! —
(bliver Danville vaer.) Danville —
(Hun skiuler Brevet i Brystet.)
Jeg har været ved din Dør
To Gange, thi jeg frygted du var syg;
Din Sorg jeg kiendte, jeg var ret urolig; —
Man sagde mig du sov — og strax jeg listed
Med sagte Trin mig bort, foruden Støi.
Du sov endnu min bedste Ven — Ei sandt?

Danville.

Jo vist —

Hortense (sagte.)
Han intet veed. —

Danville.

Det Skriftemaal
Du talte om i Nat — — —

Hortense (hurtig afbrydende, men dog forlegen.)
Det intet var.

Danville.

Et Brev du giemte —

Hortense.

Ubetydeligt.

Danville.

Det være hvad det vil, jeg vil det see —

Hortense.

En lille Seddel kun —

Danville.

Saa viis mig den.

Hortense.

Det er et Ord jeg sende vil — —

Danville.

Til hvem?

Hortense.

Er det dig ikke ligegyldigt?

Danville (med Hæftighed.)

Nei!

Jeg vil det see. —

Hortense.

Hvorfor? hvad er det dog?

Jeg læser Mistvivl i dit vrede Die,

Og aldrig var du før saa streng imod mig. —

Danville.

Fordi du aldrig før fornærmed mig. —

Forgiæves vilde jeg min Harme dæmpe,

Jeg Luft maae give mit bespændte Bryst!

Ha! Utaknemlige! jeg elsked dig,

Paa Livets Vei jeg leded dig med Lempe,

Med Svaghed styred jeg enhver din Lyst.

Siig hvad har jeg dig nægtet nogensinde?

Har for dit Ønske jeg Forhindring lagt?

Har ei jeg fro dig hvert et Offer bragt?

Har jeg din Lyst til Frihed villet binde?

Og dog du skiændig mig bedraget har;

Du har den helligste af alle Eder sveget,

Nu Lykken fra min Livsens Vei er veget.

Mit Navn, min Ære ubesmittet var,

Men du Hortense, det til Graven bar!

Hortense.

Tro dog —

Danville.

Jeg eengang troede dig ret gierne,
Men nu ei meer — Desværre alt jeg veed.
Jeg overrasket har den Nedrige,
Som du har valgt, min Skiændsel at fuldbringe,
Og for at hævne mig, jeg prøved paa,
At offre ham min sidste Rest af Blod,
Da Blod dog kun min Skiændsel tvette kunde.

Hortense (ængstlig.)

Danville — Gud! du rædsomt ængster mig!

Danville (med Bitterhed.)

Oh! frygt kun ei — Hertugen ei er saaret.

Hortense (tydt sonderknust.)

Der var du alt for bitter dog Danville.

Danville.

Han seiret har; min Skam mig staaer tilbage; —
Men om jeg end er hældig næste Gang,
Er mellem dig og mig dog Alt forbi.
Min Kierlighed, min Agtelse er tabt. —
Du mig bedrog, du kan det atter ville,
Mig alt er tilladt, naar jeg alt mistænker;
Jeg vil den Seddel see, den mig fornærmer,
Du ved at skiule den, dig mistænkt gior —
Kom derfor frem med den, hør du!

Hortense.

Her er den.

Danville.

Den kan desuden intet Nyt mig lære —
— Og dog jeg skiælver — Ak! jeg føler grant
At jeg endnu min Ulykke betvivler.

(læser Udskriften.)

Til Hertugen!

Hortense (med Roligbed.)

Ja just til ham.

Danville.

Til Hertugen!

Jeg aned det. Det var det sidste Slag.

Hortense.

Vil du ei læse?

Danville.

Jo. — Men ei mit Øie

Et Bogstav skielne kan. Min Harme stiger —

Forræderske!

Hortense.

Giv hid.

(Hun læser.)

Min Hertug!

En Kone, som De høit fornærmede, sender dem sin retfærdige Klage mod dem selv. Jeg kan have forekommet dem letsindig, men jeg troer aldrig, at have fortient, at De turde haane mig ved en Tilstaaelse, som jeg blussede ved at høre, og som jeg skammer mig ved at maatte gienerindre. Jeg elsker min Mand, jeg elsker ham saa høit, som det er muligt, og tro mig min Hertug, jeg skulde kunne see dem uden Fare for mit Hierte; men jeg skylder min krænkede Ære, saavelsom Hr. Danvilles Rolighed, at nægte dem for Fremtiden Adgang i vort Huus. Kun ved at ophøre at beskiæftige dem med mig i Selskabet, kan De bevise mig, at jeg ikke er tabt i deres Agtelse, og at De endnu ønsker at tilbagevinde min. —

Danville.

Hvad! er det muligt?

(tager Brevet og læser. — Naar han er færdig, taber han det af Haanden og stirrer lige ud for sig.)

Hortense (efter en lille Pause.)

Og nu Danville, hør mit Skriftemaal:
Kun Frygten for din Vredes Voldsomhed,
Mig kunde bringe til det Skridt at giøre,
Jeg nu saa bitterlig fortryde maae.
Jeg kiendte jo din Hæftighed Danville,
Derfor jeg skiulte en forhadt Rival,
Som maatte bringe dig i billig Harme.
Jeg Ubesindige! just derved jeg
Dit Liv, din Ære vovet har paa Spil.
Men brat jeg følte Straffen centnertung:
Mit Hierte blev et Rov for Skræk og Nag;
Det ene Feiltrin leder til det Andet;
Jeg følte Ordet uddøe paa min Læbe,
Og jeg beslutted Alt at skiule for dig;
Derfor jeg taug — derfor til Hertugen
Jeg skrev og ham — dog Brevet du jo læste —
Nu veed du Alt — jeg vil mig ei forsvare, —
Men spørg dit Hierte som mig engang elsked
Og vist til Medynk det vil raade dig!

Danville.

Saa er det sandt? — Det Brev nu mig forklarer,
Hvad Hertugen i Morges sige vilde.

Hortense.

Hvis du endnu mig elsker, maae du tro mig.

Danville.

Ja jeg dig elsker stedse min Hortense!
Og min Lettroenhed dig maae bevise,
Hvor høit min Kierlighed til dig er bragt.
Hvad han mig sagde, syntes mig utroligt —
Et Ord fra dig det giver Sandheds Kraft.

Mit Hierte ei til Raads Fornuften spørger;
Begierligt griber det den skionne Vei,
Du atter aabner det til Saligheden.
En saadan Fristelse det modstaaer ei,
Du viser det jo Paradisets Eeden.
Hortense! ja med Glæde jeg dig troer,
Tilfredshed atter i mit Indre boer!

Hortense.

Din ædle Tillid rører dybt mit Hierte,
Gud give dog, jeg kun fortiente den!
Saa hør hvad jeg høitidelig dig lover:
Fra nu af Freden komme skal igien.
Vær lykkelig — jeg vil Paris forlade —
— Jeg maae — Jeg nu din Frygt begribe kan.
Med Skræk jeg seer, at Verdens Trylleſnarer,
Mig havde ledet til en Afgrunds Rand.
Saa lad os flygte da dens Støi, dens Farer,
Som mod min Villie drog mig bort med sig;
Beruset ei jeg saae, og ei jeg hørte,
Og alt sig viste en Fortrylling liig,
Som rev mig hen, og mig i Svælget førte.
Danville! du min Trøst, min Ven, min Mand,
Har du mig kiær, du bort herfra mig bringe!
Kom lad os flygte dette Trylleland,
Hvor Glæden kan Fornuftens Stemme tvinge.
Jeg elsker dig, du ene er mig kiær,
Og dog ved mig du lærte kiende Sorgen;
Saa drag mig bort, end Faren er os nær;
Uvis og vaklende, maaskee i Morgen
Jeg ikke som i Dag tilmode er,
Kom lad os reise — —

Danville (glad afbrydende.)

Mig Hortense, du
Den sidste Steen fra Hiertet vælted nu!
Hvad jeg dig takke maae — —

Siette Scene.

Valentin (gaaer over Theatret.) De Forrige.

Danville (som seer ham.)

Kom hid du Gamle!
Hvad siger du om vi til Havre reise?

Valentin.

Til Havre?

Danville.

Ja til Havre.

Valentin.

Undskyld Herre —
Men Frue, siig mig, er det ogsaa vist?

Danville.

Jeg mærker han har mere Tro til dig.

Hortense.

Naar Herren siger det — —

Valentin.

Jeg tvivled ei,
Men Frue, jeg er gift, og har til Vane,
At tro min Kone bedre end mig selv.

Hortense (loende.)

Den Vane bør han og beholde Gamle! —

Syvende Scene.

Bonnard. Madam Sinclair. De Forrige.

Bonnard.

Min Ven, han viste mig en Artighed,
Som smigre maae din Stolthed og dit Hierte.

Han loved mig den Sag at dysse ned,
Dernæst han bad mig sige dig, at du
Forsikkret kunde være om hans Taushed,
Hvad den Ting angik som du vidste nok. —

Madam Sinclair.

Men mig han sagde noget som mig ærgrer,
For ei at tale om at det mig undrer,
De ei det Embede modtage vil?

Hortense.

Og deri har han Ret min bedste Moder.

Danville.

Og du Bonnard, vist finde vil med mig,
At hvis jeg redde vil min Søn, vi strax
Foruden Ophold reise maae til Havre —

Madam Sinclair (til Hortense.)

Du er Fornuften selv (til Danville.) Hr. Svigerson
Jeg haaber De paaskionner hendes Godhed.

Danville.

Jeg vist skal giøre alt hvad jeg formaaer,
For at Hortense ei Paris skal savne.
Engang imellem Selskab, lidt Musik,
Hver Vinter tvende Baller — Valentin
Hvad mener du min Gut, er det ei godt?
Du hover dog vel vore Luftkastiller?

Valentin.

De ere deilige! (sagte.) Jeg seer vi faae,
Til en Forandring blot, Paris paa Landet.

Danville.

Og naar Bonnard kan faae Tilladelse,
Han med sin Kone vil besøge os.

Hortense.

Hvorledes?

Bonnard.

Nei jeg siger Tak, thi dig
Er lykkedes at skifte om mit Sind.
Jeg tilstaaer vel, det stundom træffer ind,
At man tilfreds og lykkelig kan vorde,
Naar gammel, man den dumme Streg dog giorde,
At tage sig en Kone ung og kiøn,
Som hele Verden finder yndig, skiøn.
Men tilstaae ogsaa mig, det stundom hænder,
At man forsildig først sit Feiltrin kiender.
Danville! du ved Enden af min Reise vil,
Jeg vove skal i Livets Lykkespil,
De sidste Aar, maaskee de sidste Dage,
Som Skaberen min Gud mig lod tilbage?!
Nei, alt jeg nærmer mig til Gravens Bred,
Og jeg kan falde, der hvor andre gled.
Saa lad os synge i den gamle Tone,
Og tag imod din Ven foruden Kone! —